

BEZ SRDCE

MARISSA MEYEROVÁ

HVĚZDNÁ AUTORKA
MĚSÍČNÍCH KRONIK

Bez srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová
Bez srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BEZ SRDCE
MARISSA MEYEROVÁ

EGMONT
Publishing

Pro mámu

*Srdcová Královna pro mě byla odjakživa
ztělesněním jakési nekontrolovatelné vášně –
slepé a bezcílne zběsilosti.*

LEWIS CARROLL

KAPITOLA PRVNÍ

Na plechu zářily tři výstavní citronové koláče. Catherine nedbala horka, které jí zalilo ruce a tvář – sáhla do pece s rukama obalenýma v utěrkách a vytáhla je ven. Žlutá náplň koláčů se zatřásla, jako by byly bez sebe radostí, že je konečně vysvobodila z kamenného vězení.

Držela plech se stejnou posvátnou úctou, jako by nesla královskou korunu. Svižně přešla přes kuchyň a nespustila z koláčů oči, dokud tác s uspokojivým žuchnutím nepřistál na pekařském stole. Koláče se chvíli třáslы a pak zůstaly bez hnutí, zlatavé a dokonale.

Odložila utěrky, vybrala několik zkroucených citronových plátků, které měla vyložené na pergamenu před sebou, a naaranžovala je na koláčky do tvaru růžových květů. Každý z plátků směřoval přesně do středu zákusků, které ještě nestačil vychladnout. Pod nosem jí vířila vůně sladkého citronu a do zlatova popéčené kůrky z listového těsta.

O krok ustoupila a obdivovala se svému dílu.

Pečení jí zabralo celé ráno. Pět hodin padlo na vážení másla, cukru a mouky, na míchání, hnětení a válení těsta, na šlehání, pozvolné vaření a oddělování vaječných žloutků a cezení citronové šťávy, dokud nebyly krémově husté a neměly perfektní barvu. Kůrku ozdobila polevou a okraje jemně ohnula jako tkanou krajku. Jemné plátky citronu povařila s hrubým cukrem a nechala je zkaramelizovat, aby získala jemný prášek na zdobení. Prsty ji svrběly touhou okamžitě jím koláčky posypat, ale

ovládla se. Nejdřív musí vychladnout, jinak by se cukr roztekl a udělal na nich nehezké loužičky.

Příprava koláčů byla náročnější než vše, co se kdy naučila z knih o pečení, jež měla vyrovnané na kuchyňské polici. Při jejich přípravě se nesmělo nic uspěchat, nesměl se udělat jediný neopatrný pohyb, použít jediná nekvalitní přísada. Každý krok byl pečlivý a puntičkářský. Do pečení vložila srdce.

Dál si je pozorně prohlížela, každý centimetr, každý záhyb na kůrce, na všech ozdobách.

Konečně se mohla mírně pousmát.

Před sebou měla tři dokonalé citronové koláče a každý v Srdcovém království uzná, že je tou nejlepší pekařkou v celé říši. Snad i její matka konečně změní názor.

Jak z ní spadla úzkost, začala poskakovat kolem a nadšeně vypískla do dlaní.

„Jste má největší radost,“ prohlásila a vztáhla paže ke koláčům, jako by je pasovala na rytíře. „Teď seberte všechnu svou citronovou báječnost, vydejte se do světa a vykouzlete úsměv na tváři každého, koho poctíte svou přítomností.“

„Už zase si povídáš s jídlem, lady Catherine?“

„A ne jen tak s nějakým, Šklíbo.“ Zvedla prst, aniž by se ohlédla. „Dovol mi, abych ti představila ty nejbáječnější citronové koláčky, jaké kdy v Srdcovém království upekli!“

Objevil se dlouhý pruhovaný ocas a ovinul se jí kolem pravého ramene. Nad levým se zjevila chlupatá hlava s fousky. Šklíba zamysleně zavrňel. „Ohromující,“ řekl svým obvyklým tónem, takže nevěděla, zda mluví vážně, nebo si z ní dělá legraci. „Ale kde jsou ryby?“

Olízlala si cukr z prstů a zavrtěla hlavou. „Žádné ryby.“

„Žádné ryby? Tak jaký to má potom smysl?“

„Smyslem je *dokonalost*.“ V žaludku jí zašimralo pokaždé, když na to pomyslela.

Zmizel z jejího ramene a objevil se na stole. Zvedl packu a výhrůžně ji podržel nad koláči. Cath se vrhla vpřed, aby ho zastavila. „Opovaž se! Jsou na Královu oslavu, ty kazisvětě!“

Šklíbovi se zachvěly fousky. „Královu oslavu? Už zase?“

Ozvalo se zaskřípání, jak Cath popadla stoličku, přitáhla si ji blíž ke stolu a obezřetně se na ni posadila. „Jeden schovám pro něj a ty zbylé můžou servírovat při hostině. Jeho Výsost má vždycky velkou radost, když něco upeču. A šťastný král...“

„Znamená šťastné království.“ Kocour zívá, aniž by se obtěžoval zakrýt si zdvořile tlamu, a ušklíbl se. Cath dala ruce mezi něj a koláče, aby je ochránila před jeho nelibým dechem páchnoucím po tuňáku.

„Šťastný král taky znamená vynikající vysvědčení. Představ si, jaké by to bylo, kdyby mě vyhlásil oficiální pekařkou koláčů pro celé království. Všichni by stáli ve frontě, aby je mohli ochutnat.“

„Voní kysele.“

„Taky jsou to ovocné koláče.“ Cath natočila žlábkovanou mísu, aby srovnala citronovou růži na jednom z dortů rovnoběžně s těmi ostatními. Vždycky jí záleželo na tom, jak jsou její sladkosti naaranžované. Mary Ann tvrdila, že je její cukroví dokonce ještě hezčí než to od královských mistrů pekařů a cukrářů.

A dnes večer vejde ve všeobecnou známost, že její zákusky jsou nejen hezčí na pohled, ale vynikají i ve všech ostatních směrech. Přesně takovou chválu s Mary Ann potřebovaly, aby si mohly otevřít vlastní pekařství. Po sáhodlouhém plánování konečně cítila, že se jejich sen pomalu stává skutečností.

„V tuhle dobu rostou citrony?“ zeptal se Šklíba a díval se, jak Cath sbírá zbylé plátky a zavazuje je do jemného mušelínu.

„Ne tak docela,“ usmála se pro sebe. V duchu se vrátila k dnešnímu ránu. Ke krajkovým záclonám, jimiž probleskovalo slabé světlo. K vůni citronu, která se vznášela ve vzduchu a byla tím prvním, co po probuzení ucítila.

Nejdřív chtěla vzpomínku ukrýt ve svém srdci jako tajemství, ale Šklíba by se to stejně brzy dozvěděl. Strom, který vám přes noc vyroste v ložnici, je těžké udržet v tajnosti. Cath překvapilo, že se zvěsti o něm ještě nerozšířily, protože Šklíba fámy přímo zbožňoval. Možná ho dnes ráno příliš zaměstnával spánek, anebo ho jedna ze služek vydatně drbala na břicho.

„Jsou ze snu,“ přiznala a odnesla koláče do spíže, aby je nechala vystydnout a uležet.

Šklíba se posadil. „Ze snu?“ Ústa se mu roztáhla do širokého zubatého úsměvu. „Povídej.“

„Aby o tom do setmění vědělo celé království? Ani náhodou. Něco se mi zdálo, pak jsem se vzbudila a v ložnici mi rostl citronovník. Víc vědět nepotřebuješ.“

Rozhodným pohybem zavřela dvířka, aby zabránila jakýmkoli případným otázkám a zároveň se uklidnila. Ve skutečnosti se jí sen dostal hluboko pod kůži, pronásledoval ji a dráždil. Chtěla o něm říct Šklíbovi skoro stejně, jako si ho chtěla nechat pro sebe.

Byl to zamlžený, krásný sen o krásném chlapci, jehož tvář neviděla jasně. Měl na sobě černé oblečení, stál v sadu citronovníků a Cath cítila, že schovává něco, co patří jí. Nevěděla, co to je, ale chtěla to zpátky. Jenže pokaždé, když se k němu přiblížila, chlapec o krok ustoupil.

Zamrazilo ji. Hruď jí pořád rozechvívala zvědavost a potřeba rozběhnout se za ním.

Nejvíc ji však pronásledovaly jeho oči. Žluté, zářivé, sladké a zároveň trpké. Byly jako zralé citrony, které mohly každou chvíli spadnout ze stromu.

Zaplašila nejasnou vzpomínku a obrátila se ke Šklíbovi. „Když jsem se vzbudila, jedna z větví už vyvrátila sloupek postele. Mamá hned přikázala zahradníkům, aby strom odnesli dolů, než napáchá další škodu, ale mně se podařilo zachránit pár citronů.“

„Říkal jsem si, co je to tu dnes ráno za povyk.“ Šklíbův ocas se otřel o řeznický špalek. „Víš jistě, že jsou ty citrony jedlé? Víš, co myslím. Jestli vyrostly ze snu, mohly by být tím druhem ovoce.“

Cath se obrátila k zavřené spíži, kde ležely schované její koláčky. „Bojíš se, aby se Král nezmenšil, až jeden sní?“

Šklíba si odfrkl. „Naopak. Bojím se, abych nevypadal jako stodola, až je ochutnám. Poslední dobou si hlídám figuru, abys věděla.“

Cath se zachichotala, natáhla se přes stůl a podržela ho na bradě. „Jsi dokonalý bez ohledu na velikost, kocourku. Ale ty citrony jsou bezpečné – do jednoho jsem kousla, ještě než jsem začala péct.“ Ušklíbala se, když si vzpomněla, jak byl kyselý.

Šklíba začal vrnět a už jí nevěnoval pozornost. Cath si volnou rukou podepřela bradu a kocour se malátně obrátil na bok, aby ho mohla drbat na břicho. „Kromě toho – i kdybys někdy snědl něco špatného, stejně bych přišla na způsob, jak tě využít. Například jsem si vždycky přála mít kočár tažený kočkou.“

Šklíba pootevřel jedno oko. Zjevně ho to nepobavilo.

„Mávala bych před tebou klubíčkem a rybími kůstkami a ty bys za nimi běžel.“

Přestal vrnět a prohlásil: „Nejsi tak roztomilá, jak si myslíš, lady Pinkertonová.“

Cath Šklību podržela po čumáku a odtáhla se. „Provedl bys ten svůj trik s mizením a všichni by spráskli ruce a volali by: *Jemináčku, dívejte na tu překrásnou, baňatou hlavu, jak táhne kočár po ulici!*“

Teď už ji Šklíba probodával rozzlobeným pohledem. „Jsem hrdá šelma kočkovitá, ne soumar.“

Rozhořčeně zafuněl a potom zmizel.

„Neurážej se. Jenom tě popichuju.“ Cath si sundala pracovní zástěru a pověsila ji na háček na stěně. Na šatech jí zůstal dokonalý obrys zástěry lemovaný moukou a zbytky zaslého těsta.

„Jen tak mimochodem,“ dolehl k ní kocourův hlas, „hledá tě matka.“

„A proč? Vždyť jsem tu celý den.“

„Ano, a jak to tak vypadá, přijdeš pozdě. Jestli nechceš jít převlečená za citronový koláček, měla by sis pospíšet.“

„Pozdě?“ Catherine mrkla na kukačkové hodiny na stěně. Pořád bylo brzy odpoledne, měla spoustu času, aby...

Vtom z hodin zaslechla tlumené, sípavé oddechování. Hrklo v ní. „Ne! Kukačko, ty už jsi zase usnula?“ Udeřila do hodin dlaní. Vzápětí se rozletěla dvířka a odhalila červeného ptáčka, který spal jako dudek. „Kukačko!“

Ptáček se s trhnutím probudil a zběsile zatřepetal křídly. „Ach, propána! Jémináčku,“ zakrákal a protíral si oči konečky křídel. „Kolik je hodin?“

„Na co se mě to ptáš, ty pitomý ptáku?“ Catherine rozhořčeně zasténala a vyběhla z kuchyně. Na schodišti se srazila s Mary Ann.

„Cath... Lady Catherine! Zrovna jdu... Markýza je...“

„Já vím, já vím, ples. Úplně jsem ztratila pojem o čase.“

Mary Ann si ji prohlédla od hlavy až k patě a popadla ji za zápěstí. „Radši tě umyjeme dřív, než tě uvidí a zakroutí nám oběma krkem.“

KAPITOLA DRUHÁ

Mary Ann vyhlédla za roh, aby se ujistila, že Markýza není v dohledu. Potom Cath zahнала do jejího pokoje a zavřela za nimi dveře.

Druhá služebná, Abigail, už tu byla. Na sobě měla stejnou uniformu jako Mary Ann – jednoduché černé šaty s bílou zástěrou –, v ruce svírala smeták a právě se z otevřeného okna snažila koštětem vyhnat Houpacího Koníčka. Pokaždé, když ho minula, zaržál, pohodil hřívou a zalétl ke stropu. „Tahle havěť bude moje smrt!“ zavrčela k Mary Ann a otřela si pot z čela. Když si všimla, že je tu i Catherine, udělala nemotorné pukrle.

Catherine strnula. „Abigail...“

Její varování však přišlo pozdě. Další neposedný hmyz už služce zavadil o čepec a zamířil ke stropu.

„Pojď sem, ty jeden nesnesitelný koňováde!“ zaskřípala Abigail zuby a dál mávala koštětem.

Mary Ann se přikrčila, dotáhla Catherine do koupelny a zavřela za nimi dveře. Na mycím stolku stál připravený džbán s vodou. „Na koupel není čas, ale to tvé matce zamlčíme,“ řekla a zápasila se zapínáním Catherininých mušelinových šatů. Cath mezitím namočila ručník a začala si z obličejů drhnout mouku. Jak se jí pro všechno na světě dostala až za uši?

„Myslela jsem, že dnes vyrazíš do města,“ řekla a nechala Mary Ann, aby jí svlékla šaty a košilku.

„Šla jsem, ale byla to strašlivá nuda. Všichni mluvili jen o plese, jako by Král něco neslavil každý druhý den.“ Mary Ann

popadla utěrku a drhla jí paže, dokud nezčervenaly. Potom ji postříkala růžovou vodou, aby překryla pach těsta a kouře. „Taky se hodně mluví o novém dvorním šaškovi. Dnes večer poprvé vystoupí. Spodek se vychloubal, že mu na přivítanou ukradne klobouk a rozdupe rolničky.“

„To mi připadá hrozně dětinské.“

„Souhlasím. Spodek je hrozný darebák.“ Mary Ann pomohla Catherine do čisté košilky, potom ji usadila na stoličku a začala jí rozčesávat tmavé vlasy. „Doslechla jsem se ale i něco zajímavého. Švec odchází koncem měsíce na odpočinek a zůstane po něm prázdný krám.“ S trochou námahy, miskou sponek a špetkou včelího vosku svázala Cathiny vlasy do krásného drdolu, který jí teď elegantně spočíval na zátylku. Obličej jí rámovala záplava rozpustilých loken.

„Ten na Hlavní ulici?“

„Právě ten a žádný jiný.“ Mary Ann ji k sobě otočila a ztišila hlas do šepotu. „Když jsem to slyšela, hned mě napadlo, že by to bylo báječné místo pro naše pekařství.“

Catherine vytřeštila oči. „U všech srdcí, máš pravdu! Hned vedle hračkářství...“

„A hned pod kopečkem s tou malebnou bílou kapličkou. To by bylo svatebních koláčů!“

„Na otvírací večer bychom upekly horu ovocných moučníků. Začaly bychom klasikou – borůvkový koláč, broskvový koláč – ale potom... Představ si ty možnosti! Jeden den bychom přišly s koláčem z levandule a nektarinek, druhý den s banánovým a karamelovým, ten bychom posypaly drcenými sušenkami a...“

„Přestaň!“ řekla se smíchem Mary Ann. „Ještě jsem nevečeřela.“

„Měly bychom se jít na ten obchod podívat, nemyslíš? Než se ta novina roznese.“

„Myslím. Možná zítra. Ale tvá matka...“

„Řeknu jí, že jdeme nakoupit nové stužky. To jí nebude vadit. A až se o pekařství nakonec dozví, ukážeme jí, jak báječná obchodní příležitost to je. Dokonce ani ona nebude nic namítat.“

Služčino nadšení trochu opadlo. „Nemyslím si, že by jí na tom vadila zrovna obchodní stránka.“

Cath nad tím mávla rukou, ale věděla, že má Mary Ann pravdu. Matka by nikdy nesouhlasila s tím, aby její jediná dcera, dědička Želví zátoky, vstoupila do mužského světa a začala podnikat, už vůbec ne po boku prosté služebné. Mamá si navíc myslela, že pečení je práce pro sluhy, a nesnesla by pomýšlení na to, že Catherine použila své věno k založení vlastního podniku.

Jenže o pekařství snily už tak dlouho, že Cath někdy zapomínala, že není skutečné. Její koláče začínaly být proslulé po celém království a jejím největším příznivcem byl samotný Král – což byl dost možná jediný důvod, proč jí matka její zálibu vůbec tolerovala.

„Nezáleží na tom, jestli bude souhlasit,“ řekla Catherine ve snaze se přesvědčit Mary Ann stejně jako sebe samu. Při představě toho, že matku svým rozhodnutím rozzlobí, anebo hůř, že jí vydědí, se jí sevřel žaludek. K tomu nikdy nedojde. Alespoň v to doufala.

Zvedla bradu. „Půjdeme do toho bez ohledu na mé rodiče. Otevřeme si to nejlepší pekařství v celém Srdcově. Přicestuje sem i sama Bílá Královna, až se doslechne o našich hříšně dobrých čokoládových dortech a báječných rybízových vdolcích.“

Mary Ann se pochybovačně ušklíbala.

„Což mi připomíná,“ pokračovala Cath, „že mi dole v kuchyni chladnou tři koláče. Mohla bys je večer vzít s sebou? Bude ještě potřeba poprášit je cukrem. Nechala jsem ho na stole. Jen špetičku.“ Dala prsty k sobě, aby jí to názorně předvedla.

„Samozřejmě je vezmu. Jaké jsou?“

„Citronové.“

Mary Ann se šibalsky usmála. „Z tvého stromu?“

„Tys o něm slyšela?“

„Viděla jsem zahradníka, jak ho dnes ráno zasazuje pod tvým oknem. Ptala jsem se ho, kde se tam vzal. Toho sekání, aby ho dostali z tvé postele! Ale stromku to zjevně vůbec neuškodilo.“

Catherine sepjala ruce. Nevěděla proč, ale když mluvila o svém stromě, trochu se styděla. „Ano, z něj jsem je natrhala a jsem si jistá, že jsou to ty nejlepší koláčky, jaké jsem kdy upekla. Zítřka ráno o nich bude mluvit celé království a všichni budou chtít vědět, kde je koupit.“

„Nebud' takový truhlík, Cath.“ Mary Ann jí přetáhla korzet přes hlavu. „Na to se přece ptají od chvíle, co jsi loni upekla ty sušenky s javorovým sirupem a hnědým cukrem.“

Cath nakrčila nos. „Ty mi ani nepřipomínej. Připekla jsem je, pamatuješ? Na krajích byly moc křupavé.“

„Jsi na sebe moc přísná.“

„Chci být nejlepší.“

Mary Ann jí položila ruce na ramena. „To taky jsi. Znovu jsem si prošla čísla – předpokládané náklady na koupi ševcova obchodu, měsíční výdaje a cena ingrediencí a vedle toho plánovaná denní výroba a ceny. Přizpůsobila jsem je tomu, abychom si mohly dovolit nějaký ten chybný krok, ale i tak si myslím, že bychom měly do roka začít vydělávat.“

Cath si zacpala uši. „S těmi tvými čísly a matematikou to není žádná zábava. Ty víš, jak mi přivodit bolest hlavy.“

Mary Ann si odfrkla a otevřela šatník. „Ty zase nemáš problém změnit v receptu poměr přísad ze lžic na kilogramy. Zase tak velký rozdíl v tom nevidím.“

„Já ano, a proto tě budu v obchodu potřebovat, ty moje brilantní a logická partnerko,“ trvala na svém Cath. Mohla skoro cítit, jak se na to Mary Ann zatvářila. „Ráda bych to měla písemně, lady Catherine. A teď, pokud si dobře vzpomínám – vybraly jsme pro dnešní večer bílé šaty?“

„Jakékoli uznáš za vhodné,“ odvětila Cath nepřítomně, stále ještě zabraná do představ o jejich budoucím pekařství, a připínala si přitom perlové náušnice.

„Takže?“ zeptala se Abigail, vytáhla spodky a spodničku a potom Cath otočila, aby jí mohla utáhnout korzet. „Byl to dobrý sen?“

Catherine překvapilo, že má za nehty pořád těsto. Jejich čištění bylo dobrou výmlouvou, aby mohla sklonit hlavu a skrýt tak

ruměncem, který se jí rozlil po tváři. „Nic zvláštního,“ zamumlala a vzpomněla si na citronově žluté oči.

Zalapala po dechu, když jí Mary Ann nečekaně přitáhla korzet a zmáčkla hrudní koš. „Poznám, když lžeš,“ řekla.

„Tak dobrá. Ano, byl to dobrý sen. Ale kouzelné jsou přece všechny, ne?“

„To nevím, nikdy jsem žádný takový neměla. Ale Abigail říkala, že se jí jednou zdálo o obřím zářícím pŕlměsíci plujícím po obloze... a příští ráno se objevil šklíba. Jeho úsměv s vyceněnými zuby visel ve vzduchu a kocour škemral o rendlík s mlékem. Už jsou to léta a pořád jsme se ho nezbavili.“

Cath si odfrkla. „Já mám šklību ráda, ale stejně doufám, že můj sen věstí něco malinko kouzelnějšího.“

„I kdyby ne, alespoň jsi získala dobré citrony.“

„Pravda, měla bych být spokojená.“ Ale nebyla. Ani trochu.

„Catherine!“ Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhla Markýza. Navzdory tomu, že ji před chvílí napudrovali, měla brunátný obličej a vykulené oči, které připomínaly dva velké rendlíky. Cathina matka žila ve stavu neustálé zmatenosti. „Tady jsi, drahoušku! Cože? Ty ještě nejsi oblečená?“

„Mamá. Mary Ann mi právě pomáhala...“

„Abigail, přestaň si hrát s tím koštětem a okamžitě sem pojd! Potřebujeme tě! Mary Ann, co si vezme na sebe?“

„Má paní, myslely jsme, že ty bílé šaty, co...“

„V žádném případě! Červená. Oblékneš si červenou.“ Matka s prudkým trhnutím otevřela šatník a vytáhla dlouhé šaty z těžkého červeného sametu s ohromnou sukni a výstřihem, který odhaloval skoro celou hrud. „Ano, dokonalé.“

„Mamá, tyhle šaty ne! Jsou moc malé!“

Matka smetla z postele zelený list, který tam zůstal po citronovníku, a rozprostřela róbu přes povlečení. „Ne, ne, ne. Pro mého sladouška nejsou žádné šaty moc malé. Tohle bude výjimečný večer, Catherine, a ty musíš vypadat co nejlépe.“

Cath mrkla na Mary Ann, která jen pokrčila rameny.

„Vždyť je to jen další ples. Proč prostě nemůžu...“

„Už ani slovo, dítě.“ Matka přešla přes pokoj a vzala jí obličej do dlaní. Byla to hubená žena, ale Catherine div nevytryskly slzy, když ji štípla do tváře. „Dnes večer tě čeká báječné překvapení, ty moje krasavice.“ Zazářily jí oči a Cath se na ni podezřívavě zadívala. Pak markýza vyštěkla: „A teď se otoč!“

Catherine nadskočila a rychle se obrátila čelem k oknu.

Matka se stala Markýzou v den, kdy se vdala, a takhle působila na všechny. Často to byla přívětivá, milující žena a manžel ji zbožňoval. Cath však znala i její neustálé výkyvy nálad – v jednu chvíli byla samé cukrování a z jazyku jí kapal med, a v příštím okamžiku už ječela na celé kolo. Navzdory útlé postavě měla silný hlas a hrozivý pohled, ze kterého by se roztrásl i ten nejchrabřejší hrdina.

Cath si říkala, že po tolika letech bude na temperament své matky zvyklá, ale tyhle náhlé změny ji stále ještě dovedly překvapit.

„Mary Ann, utáhni jí ten korzet.“

„Ale paní, vždyť jsem ho právě...“

„Víc, Mary Ann. Obvod pasu musí být 56 centimetrů, jinak jí ty šaty nepadnou. Naneštěstí máš kosti po svém nebohém otci a musíme dávat dobrý pozor, abys po něm nezdědila i postavu. Abigail, buď tak hodná a přines z mé šperkovnice tu rubínovou soupravu.“

„Rubínovou soupravu?“ zaskučela Catherine, zatímco jí Mary Ann rozvazovala korzet. „Ty náušnice jsou hrozně těžké!“

„Nebuď taková padavka. Vždyť je to jen na jednu noc. Utáhnout ještě víc!“

Mary Ann zabrala za tkanice u korzetu a Cath udělala bolestivou grimasu. Vydechla, jak nejvíc mohla, prsty křečovitě sevřela okraje toaletního stolku a snažila se nevnímat jiskry, které jí tančily před očima.

„Matko, já nemůžu dýchat!“

„V tom případě doufám, že si to příště rozmyslíš, než si zase přidáš dezert jako včera večer. Nemůžeš se cpát jak nezavřená a oblékat se jako dáma. Buďte zázrak, jestli ti ty šaty padnou!“

„Mohly bychom – co kdybych si vzala ty bílé?“

Matka si založila ruce na prsou. „Má dcera bude dnes v červené jako pravá... To je jedno. Prostě jen nebudeš večerět.“

Cath zasténala, když Mary Ann znovu zatáhla. Trpět v korzetu bylo samo o sobě dost hrozné a teď bude ještě o hladu? Na jídlo se při Králových oslavách vždycky těšila ze všeho nejvíc a dnes měla jen jediné vejce na tvrdo – byla tak zaměstnaná pečením, že se úplně zapomněla najíst.

V žaludku jí v tom krutém sevření bolestně zakručelo.

„Jsi v pořádku?“ zašeptala Mary Ann.

Jen kývla, aby neplýtvala drahocenným vzduchem.

„Šaty!“

Catherine ještě ani nepopadla dech a už ji cpaly a tlačily do té sametové nestvůry. Když služky skončily a dívka se odvážila pohlédnout do zrcadla, ulevilo se jí. Cítila se jako obalený špekáček, ale nevypadala tak. Výrazná barva jí zdůraznila rty, její světlá kůže vypadala světlejší, hnědé vlasy tmavší. Když jí Abigail přiložila ohromný náhrdelník na krk a nahradila jemný šperk obrovskými rubíny, Cath si na chvíli připadala jako opravdová dvorní dáma, tajemná a okouzlující.

„Báječné!“ Markýza sevřela Catherininu ruku ve svojí a znovu ji počastovala tím zvláštním, tajuplným pohledem. „Jsem na tebe tak pyšná!“

Catherine se podezřívavě zamračila. „Vážně?“ zeptala se. „A proč?“

„Nebud' zvědavá.“ Matka nespokojeně mlaskla, a než se stáhla, naposledy ji poplácala po hřbetu ruky.

Catherine se znovu podívala do zrcadla. Tajuplnost se z jejího zjevu rychle vytrácela a nechávala ji nahou a zranitelnou. Stokrát raději by na sobě měla obyčejné šaty, i kdyby byly zašpiněné od mouky. „Mamá, je to příliš. Nikdo nebude takhle vyfintěný.“

Matka si odfrkla. „Přesně tak. Vypadáš výjimečně!“ Setřela si slzu. „Jsem dojatá.“

Cath, navzdory vlastním výhradám a nepohodlí, zahřálo u srdce. Matka ji obyčejně v jednom kuse peskovala, nařizovala jí, aby

položila vidličku, aby seděla rovně, aby se usmívala, *ale ne tolik!* Catherine věděla, že pro ni chce to nejlepší, ale bylo příjemné slyšet jednou taky pochvalu.

Markýza si naposledy zasněně povzdechla, oznámila, že půjde zkontrolovat Cathina otce, a se šustěním sukni vypochoďovala z pokoje. Abigail táhla za sebou. Když se za ní zavřely dveře, Cath měla sto chutí padnout na postel. Těch několik chvil strávených s matkou ji úplně vyčerpalo, ale bála se, že by si zmačkala šaty.

„Vypadám stejně směšně, jako se cítím?“

Mary Ann zavrtěla hlavou. „Vypadáš nádherně.“

„Je hloupé vypadat na tom pitomém plese nádherně? Všichni si budou myslet, že jsem nafoukaná.“

Mary Ann omluvně sevřela rty. „Je to možná malinko výstřední. Jako dort, u kterého to přehnali se šlehačkou.“

„Prosím tě, přestaň. Už tak mám hlad jako vlk.“ Cath se zavrtěla, aby posunula kostice, které se jí nemilosrdně zabodávaly do žeber, ale korzet se odmítal pohnout. „Potřebuju čokoládu.“

„Je mi líto, Cath, ale nemyslím si, že ty šaty vydrží jedině sousto navíc. Pojď. Pomůžu ti s obouváním.“

KAPITOLA TŘETÍ

Bílý Králík, královský hlasatel a mistr ceremonií, stál na vrcholu schodiště s pyšně vypjatou hrudí a přihlouplým úsměvem ve tváři. „Dobrý večer, dobrý večer, Vaše Lordstvo!“ zašvitořil, když mu Catherinin otec podával pozvánky. „Dnes máte opravdu překrásnou kravatu, báječně vám jde k vlasům. Jako sněhová pokrývka na lysém kopci.“

„Přijde vám, mistře Králíku?“ usmál se zjevně polichoceny Markýz a chvíli se plácal po hlavě, jako by se chtěl ujistit, že to hlasatel myslí vážně.

Králík zalétl pohledem k Markýze. „Má drahá lady Pinkertonová, nevzpomínám si, že bych někdy viděl tak výjimečnou krásu, tak mimořádnou eleganci...“

„Pospěšte si, uvaděči,“ přerušila ho břitce.

„Ehm, samozřejmě. Jsem vám ponížene k službám, má paní.“ Králík zneklidněl, narovnal uši a přiložil si trumpetu k ústům. Sálem se rozlehlo veselé zatroubení, po němž následovalo zvolání: „Vážený hosté, Svrbivoj T. Pinkerton, nejctihodnější markýz z Želví zátoky, s manželkou, lady Idonií Pinkertonovou, a dcerou, lady Catherine Pinkertonovou!“

Zatímco Markýz s Markýzou scházeli do tanečního sálu, Králík se podíval na Catherine. Když spatřil její ohromnou róbu, růžové oči mu div nevypadly z důlků. V čumáku mu zacukalo pohrdáním, ale rychle je skryl za dalším podlézavým úsměvem. „Panečku, lady Pinkertonová, vypadáte tak... ehm. Nejde si vás nevyšmout.“

Cath se zmožila na chabý úsměv a pospíšila si za rodiči. Když pohlédla do tanečního sálu, zajíkla se a couvla zpátky.

Před očima se jí prostíralo černobílé moře.

Elegantní kabáty barvy slonoviny, ebenově černé rukavice k loktům.

Světlé kloboučky ve tvaru mořské hvězdy a vázanky z vráního peří.

Punčochy s šachovnicovým vzorem. Tváře se zebřimi škraboškami. Černé sametové sukně zdobené blyštivými kameny a rampouchy. Někteří z kárových dvořanů si dokonce na břicha připevnili piky, aby zakryli své typicky červené zdobení.

Catherine si skutečně nešlo nevšimnout.

V davu se možná sem tam mihlo trochu červené – růže v klopě, stužka lemující zadní část šatů –, ale Cath byla jediná, kdo do ní byl oblečen od hlavy až k patě. Jako by šaty nestačily, po krku a tvářích se jí rozlil ruměnec. Cítila na sobě oči ostatních hostů, slyšela, jak lapají po dechu, vnímala nelibé pohledy. Jak je možné, že její matka netušila, že jde o jeden z králových černobílých plesů?

Vzápětí jí to došlo.

Zírala na matčiny dmoucí se bělostné šaty a stejně bílý oblek svého otce. Markýza to samozřejmě věděla od samého začátku.

Do uší ji udeřilo další hlasité zatroubení. Bílý Králík vedle ní si netrpělivě odkašlal. „Strašně nerad na vás spěchám, lady Pinkertonová, ale musím uvést další hosty.“

Catherine mrkla na frontu, která se za ní mezitím utvořila – zástup šlechticů a šlechtičen se bezradně rozhlížel kolem, anebo na ni zíral s ústy dokořán.

Nadzvedla si sukně a s žaludkem sevřeným hrůzou se vydala do zástupu tučňáků a mývalů.

Taneční sál Srdcového zámku, od podlah a balustrů až po ohromné pilíře podpírající kupolovitou střechu, kdysi dávno vytesali z obrovského kusu růžového křemene. Strop zdobily malby zobrazující různé krajiny království: kopce Někde a les Nikde, Křížovatku, zámek a zvrásněnou zemědělskou půdu táhnoucí se

od obzoru k obzoru. Nade dveřmi vedoucími do růžových zahrad byla Želví zátoka vyvedená v jasných živých barvách.

Jižní stranu sálu lemovala velká srdcová okna z broušeného červeného skla. Hodovní stůl přetékaný ovocem, sýry a sladkostmi se táhl po celé délce severní zdi kolem přepážky, která oddělovala tanečnický od orchestru. Ze stropu visely křišťálové lustry ozařující kamenné stěny světlem tisíce bílých kuželovitých svíček. Cath ze svého místa na schodech slyšela, jak si několik rozohněných svíček stěžuje na průvan v sále – byl by někdo tak *laskav* a zavřel konečně ty dveře?

Pak se zaměřila na hodovní stůl, jediné místo útěchy v celé síni, ale její šaty byly na to, aby mohla jít, příliš těsné. Každý krok byl pro ni utrpením: táhla za sebou těžkou vlečku, při chůzi musela být rovná jako pravítko a korzet se jí nemilosrdně zářval do těla. Ulevilo se jí, když konečně zdolala schody a její podpatky zazvonily o tvrdou podlahu tanečního sálu.

„Má nejdražší lady Catherine! Doufala jsem, že se dnes večer plesu zúčastníte.“

S úlevou byl konec – mělo ji napadnout, že nestihne udělat ani dva kroky a pověsí se na ni Margaret.

Cath se rozhodla předstírat radost. „Podívejme se, lady Margaret! Jak se máte?“

Margaret Mrzivá, dcera hraběte z Křižovatky, byla Catherineinou nejdůvěrnější přítelkyní už od útlého věku. Naneštěstí se nikdy neměly moc rády.

Margaret se musela celý život potýkat s jedním trpkým příkořím – byla protivně nehezká.

Nebyla tím druhem nepříliš pohledné dívky, ze které jednoho dne vyroste překrásný motýl; její ošklivost způsobovala, že lidé kolem ní pociťovali trvalou beznaděj. Měla ostře vyběhající bradu, malá očka posazená příliš blízko u sebe zastíněná vystouplým čelem a široká, těžkopádná ramena, která ještě zvýrazňovalo špatně padnoucí oblečení. Kdyby nebylo šatů, Margaret by si snadno spletli s chlapcem.

A to ještě nepříliš pohledným.

Přestože Margaretiny tělesné nedostatky byly Markýzíným oblíbeným konverzačním tématem („Nevypadala by tak přílišně, kdyby si trochu utáhla korzet!“), Catherine přišlo, že dívčina povaha je ve srovnání s nimi ještě tisíckrát horší. Margaret byla odjakživa přesvědčená o tom, že je velmi chytrá a velmi zásadová, chytřejší a zásadovější než všichni ostatní. Pokud v něčem opravdu vynikala, pak v neustálém poukazování na to, jak chytřá a zásadová je.

Protože byly dlouholeté známé, Margaret považovala za svou povinnost upozorňovat Catherine na všechny její nedostatky v naději, že ji učiní lepším člověkem. To by přece udělala každá opravdová přítelkyně.

„Mám se dobře,“ odpověděla Margaret, zatímco se zdravily úklonou, „ale naneštěstí vám musím sdělit, že vaše šaty jsou přehnaně červené.“

„Děkuji za připomínku,“ usmála se Catherine, která vskrytu skřípala zuby. „Taky jsem si všimla.“

Margaret našpulila rty a zamžourala malýma očkami.

„Musím vás varovat, má nejdražší Catherine, že podobné pokusy upoutat pozornost mohou vést k celoživotní domýšlivosti a marnivosti. Je mnohem moudřejší nosit prosté šaty a nechat vyzařovat svou vnitřní krásu, než ji dusit vnějšími ozdobami.“

„Moc vám děkuji za radu. Budu o vašich slovech přemýšlet.“ Cath se zdržela pohledu na Margaretiny šaty, které byly černé a obyčejné, korunované nevzhlednou kožešinou čapkou.

„V to upřímně doufám. Ponaučení zní: Jednou zlatá ryba, vždycky zlatá rybka.“

Catherine zacukaly rty. Tohle byla další z Margaretiných rozkošných podivnůstek – byla chodící encyklopedií mravokárných ponaučení, kterým Cath nikdy nerozuměla. Vždycky zvažovala, jestli je moc hloupá na to, aby je pochopila, anebo jde o naprostý nesmysl. Margaret by ji nepochybně ujistila, že správná je pouze první možnost.

Cath se jí na to nehodlala ptát.

„Hm. Pravda,“ souhlasila. Přejížděla očima po nejbližších hostech a doufala, že se jí podaří utéct dřív, než Margaret chytí slinu. Jakmile se rozpovídala, nebylo snadné jí uniknout.

Kousek od nich, vedle sochy ve tvaru srdce, postával sir Straka se svou ženou a popíjeli ovocný likér, ale za těmi Catherine jít nechtěla. Možná měla jen bujnou fantazii, ale zdálo se jí, že její šperky v přítomnosti Strakových často záhadně zmizí.

Její otec zrovna vyprávěl vtip Kárové Čtyřce, Sedmičce a Osmičce – nejspíš se dostal k pointě, protože Čtyřka padl na svá plochá záda, kopal nohama ve vzduchu a smál se, až se za břicho popadal. Po chvíli se ukázalo, že se nedokáže postavit, a Osmička ho se smíchem vytáhl na nohy.

Catherine si povzdechla – vmísit se do zpola odvykládaného vtipu jí nikdy nešlo.

Pak tu byl nejctihodnější Pras von Bradawitz, vévoda Klounský. Cath při nejudné příležitosti shledala, že konverzace s ním je trapná, chladná a po všech stránkách příšerná. Jejich pohledy se setkaly; překvapilo ji, že se Vévoda dívá na ni a na Margaret.

Nebyla si jistá, kdo odvrátil pohled jako první.

„Hledáte někoho, lady Catherine?“ Margaret se k ní nepříjemně přiblížila. Položila jí bradu na rameno a sledovala, kam se dívá.

„Ne, ne, jen jsem se... rozhlížela kolem.“

„A po kom?“

Cath hned neodpověděla. „Vévoda má dnes opravdu krásnou vestičku, nemyslíte?“ zeptala se ze slušnosti a trochu uhnula, aby unikla Margaretině ostré bradě.

Margaret nakrčila nos. „Jak si můžete všimnout jeho vesty? Když se na něj podívám, vidím jen ten jeho pršák. Na všechny se dívá skrz prsty, jako by to snad byla nějaká zásluha, že má titul!“

Cath naklonila hlavu. „Podle mě to nedělá schválně, má jen takový nos.“ Přiložila si prst na špičku vlastního nosu a zatlačila vzhůru, aby to vyzkoušela. Snobsky se při tom necítila...

Margaret pohoršeně couvla. „Styďte se, Catherine! Nemůžete se lidem takhle posmívat, alespoň ne na veřejnosti.“

„Nemyslela jsem to zle. Jen trochu připomíná rypák, to je celé. Nejspíš má ale výborný čich. Myslíte, že by s takovým nosem dokázal hledat lanýže?“

Dál už se obhajovat nemusela, protože jí někdo nevybíravě zaklepal na rameno. Otočila se. Před sebou spatřila černou tuniku halící nafouklý hrudník, a když zaklonila hlavu, uviděla zamračený obličej napůl schovaný za oční páskou s rozčuchanými vlasy trčícími zpod bílého baretu.

Byl to Srdcový Spodek, jinak také zvaný Srdcový Kluk. Do rytířského stavu ho povýšili z lítosti, protože při hře na hádanou přišel o oko.

Cath se zakabonila ještě víc. Tenhle ples začínal přímo strašlivě. „Dobry večer, Spodku.“

„Lady Pinkertonová,“ protáhl. Dech mu páchl po svařeném víně. Očima zalétl k Margaret. „Lady Mrzivá.“

Margaret si založila paže na prsou. „Je nanejvýš neslušné přerušit něčí rozhovor, Spodku.“

„Přišel jsem lady Pinkertonové říct, že tohle je černobílý ples.“

Cath sklopila oči a snažila se o kající výraz, přestože její rozpaky se s každou podobnou poznámkou měnily v popuzenost. „Došlo k malému nedorozumění.“

„Vypadáš hloupě,“ řekl Kluk.

Catherine na něj ostře pohlédla. „Nemusíš být hrubý.“

Kluk si odfrkl a znovu přešel očima po jejích šatech. A pak ještě jednou. „Nejsi ani z poloviny tak krásná, jak si myslíš, lady Pinkertonová. Dokonce ani ze čtvrtiny ne, a to mám jen jedno oko.“

„Ujišťuju tě...“

„Myslí si to všichni, jen ti to neřeknou do očí. Ale já se tě nebojím, ani co by se za nehet vešlo.“

„Nikdy jsem netvrdila...“

„Vlastně tě nemám ani moc rád.“

Catherine sevřela rty a netrpělivě se nadechla. „Ano, něco takového jsi, tuším, zmínil, když jsme se viděli posledně. A předposledně. Jak moc mě nemáš rád, mi připomínáš od chvíle, co jsme spolu jako šestiletí zdobili májku, pokud si dobře vzpomínám.“

„Jo. Správně. Protože je to pravda.“ Zčervenaly mu tváře. „A taky voníš jako sedmikráska. Jenom jedna z těch odporných, smradlavých.“

„Samozřejmě, jak jinak,“ řekla Catherine. „Hlavně abych to nepovažovala za lichotku.“

Spodek něco zabručel a zatahal ji za loknu.

„Au!“

Otočil se a odkráčel dřív, než se zmohla na odpověď. Později litovala, že ho nekopla do slabin.

„Takový klacek,“ zabručela Margaret, když jim zmizel z dohledu.

„To tedy,“ souhlasila Catherine a přemýšlela, jak dlouho už tu je a kolik hodin tu ještě bude muset zůstat.

„Ovšem,“ pokračovala Margaret, „je od vás nanejvýš zavržením hodné, že takové chování podněcujete.“

Cath se k ní otočila s ústy dokořán. „Já nic nepodněcuju.“

„V tom případě se nejspíš budeme muset shodnout na tom, že se neshodneme,“ řekla Margaret. „A ponaučení, které z toho plyne, zní...“

Dřív než mohla přijít s nějakým nesmyslným důkazem nevhodného chování, sálem se rozlehl ohlušující zvuk trubky. Bílý Králík stojící na vrcholu schodiště pronesl nosovým hlasem: „VÁŽENÍ HOSTÉ, JEHO VELIČENSTVO SRDCOVÝ KRÁL.“

Znovu zatroubil na trubku, potom ji spustil podél těla a hluboce se uklonil. Cath se otočila a spolu s ostatními sledovala, jak se na schodišti objevil Král. Šachovnice aristokratů se zavlnila – všichni se ukláněli a dělali pukrlata.

Král měl na sobě všechny insignie: plášť z bílé kožešiny, černobíle pruhované punčochy, lesklé bílé boty s přezkami posetými diamanty a v jedné ruce držel srdcové žezlo. Na hlavě mu seděla koruna osázená dalšími rubíny a diamanty, která byla potažena sametem. Uprostřed zářila ozdůbka ve tvaru srdce.

Byl by to dechberoucí úbor, jenže kožešina byla u krku pokapaná nějakým sirupem, punčochy měl Král u jednoho kolene shrnuté a koruna – Catherine vždycky připadalo, že je na jeho

hlavičku moc těžká – mu povážlivě sklouzávala k jedné straně. Jeho Výsost se navíc culila jako šílenec, a když Catherine dokončila pukrle, uvědomila si, že se směje na ni.

Strnula a Král pomalu scházel po schodech. Dav se roze-stoupil, aby mu uvolnil cestu, a než se Cath stihla vzpamatovat a sama popojít, rozzářený panovník stál přímo před ní.

„Dobrý večer, lady Pinkertonová!“ Stoupl si na špičky, čímž jen přitáhl pozornost ke svému malému vzrůstu. Navzdory fá-mám o tom, že si nechal vyrobit speciální boty s podpatky o výš-ce dvou palců, byl alespoň o dvě dlaně menší než Catherine.

„Dobrý večer, Vaše Veličenstvo. Jak se vám daří?“ Znovu se uklonila.

Bílý Králík, jenž byl Králi v patách, si odkašlal. „Jeho krá-lovská Výsost by lady Catherine Pinkertonovou ráda požádala o první tanec.“

Cath se překvapením rozšířily oči. „Děkuji vám, Vaše Výsosti. Bude mi ctí.“ Udělala třetí pukrle, což byla naučená odpo-věď na cokoliv, co v Králově přítomnosti zaznělo. Ne že by z něj šel strach, právě naopak. Král, zhruba o patnáct let starší než ona, byl kulaťoučký mužíček s růžovými tvářemi a sklonem k chichotání v těch nejnevhodnějších situacích. Vůbec nepů-sobil děsivě, a Cath se právě proto chovala co nejvybraněji – jinak by bylo snadné zapomenout, že je jejím svrchovaným vládcem.

Král podal žezlo Králíkovi, vzal Catherine za ruku a dovedl ji na taneční parket. Byla ráda, že ji vysvobodil z Margaretiných spárů, přestože jeho společnost nebyla o mnoho lepší.

Ne, teď byla nespravedlivá. Král byl líbezný mužíček. Hodný. Jednoduchý. A taky šťastný a veselý, což bylo důležité, protože šťastný král znamená šťastné království.

Jen zkrátka nebyl moc chytrý.

Když zaujali pozici hlavního tanečního páru, Cath zaplavila náhlá vlna hrůzy. Bude tančit s Králem. Všichni se na ni budou dívat a pomyslí si, že si oblékla červenou jen proto, aby upoutala jeho pozornost.

„Vypadáte překrásně, lady Pinkertonová,“ zatrylkoval Král. Mluvil spíš k jejím ňadrům – samozřejmě kvůli své nešťastné výšce, nikoliv z nedostatku taktu –, ale Catherine přesto zrůžověly tváře.

Proč se pro všechno na světě matce jednou jedinkrát přece jen nevzepřela?

„Děkuji, Vaše Výsosti,“ řekla přiškrceným hlasem.

„Červenou mám opravdu moc rád!“

„Kdo by neměl, Vaše Výsosti?“

Král se souhlasně zachichotal a Cath byla ráda, že hraje hudba a oni mohou začít tančit. Otočili se od sebe a právě obcházeli řadu tanečníků, takže od sebe byli příliš daleko na to, aby mohli mluvit. Cítila, jak se jí korzet pod ňadry zarývá do kůže a rychle přitiskla dlaně k sukni, aby ji náhodou nenapadlo si za něj tahat.

„Opravdu překrásný ples,“ řekla, když se s Králem setkali na konci řady a znovu se vzali za ruce. Ty jeho byly měkké a vlhké.

„Myslíte?“ Rozzářil se jako sluníčko. „Černobílé plesy mám odjakživa moc rád. Jsou tak... tak...“

„Neutrální?“ navrhla Catherine.

„Ano!“ vydechl zasněně a podíval se na ni. „Vy vždycky víte, co mám na mysli, lady Pinkertonová.“

Odvrátila pohled.

Sklonili se, prošli pod zdviženými pažemi sousedního páru a potom se pustili, aby se zatočili kolem pana a paní Jezevcových.

„Musím se vás zeptat,“ pokračoval Král, když se znovu vzali za ruce. „Asi jste s sebou... čistě náhodou... dnes večer nepřinesla nějaké sladkosti?“ Pozoroval jí svítícíma očima a nakroucený knír se mu chtivě třásl.

Cath se rozzářila. Zvedli ruce, aby pod nimi mohl projít další pár. Věděla, že Král stojí na špičkách, ale zdvořile předstírala, že si toho nevšimla. „Vlastně jsem dnes ráno upekla tři citronové koláče. Má služebná dohlédne na to, aby se při hostině dostaly na stůl. Možná už tam jsou.“

Král se nadšeně otočil k dlouhému stolu s jídlem, přestože z parketu nemohl tři malé citronové koláče vidět.

„Fantastické,“ zavzdychal a zmeškal několik tanečních kroků, takže Cath nezbylo než chvíli počkat, než ji znovu dožene.

„Snad vám budou chutnat.“

Pohlédl na ni a zmámeně zavrtěl hlavou. „Lady Pinkertonová, vy jste poklad.“

Catherine potlačila ušklíbnutí. Z jeho zasněného tónu začala být nesvá.

„I když se musím přiznat, že pro limetkové dorty mám stejnou slabost jako pro ty citronové.“ Buclaté tvářičky se mu zachvěly. „Víte, co se říká – limetka je klíčem ke králově srdci!“

To Catherine slyšela poprvé, ale souhlasně kývla.

„Přesně tak!“

Královo nadšení neznalo mezí.

Než hudba dohrála, Cath se skoro zhroutila vyčerpáním z neustálé snahy působit vesele a pozorně. Když jí Král lehce políbil ruku a poděkoval jí za tanec, cítila jen úlevu.

„Teď musím najít ty vaše slavné koláče, lady Pinkertonová, ale doufám, že mě poctíte i závěrečným tancem.“

„Bude mi potěšením, Výsosti. Je to pro mě velká čest.“

Ztřeštěně se zachichotal, narovnal si korunu a potom odtančil k hodovnímu stolu.

Cath se zapotácela a byla vděčná, že má první čtverylku za sebou. Třeba přesvědčí rodiče, aby jí dovolili odejít ještě před závěrečným tancem. Pak se trochu zastyděla – co by jiné dívky daly za to, kdyby se jim od Krále dostalo takové pozornosti?

Nebyl hrubý ani nezdvořilý tanečník, jen únavný a nudný.

Tváře měla od nepřirozených úsměvů v jednom ohni. Pomyšlela si, že trocha čerstvého vzduchu by jí mohla prospět, a tak zamířila k balkonům. Začala se prodírat zástupem černých kρινolín a bílých klobouků, ale neušla ani deset kroků, když se plameny tisíce svíček na zářících lustrech zatřepaly jako jeden muž a v příštím okamžiku se kolem rozhostila černočerná tma.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ozvalo se falešné zavržení, jak smyčec sklouzl po strunách houslí. Hudba postupně odumřela. Někdo z hostů vykřikl, když se taneční sál ponořil do tmy.

Všichni strnuli. Bylo slyšet oddechování, šustění spodničků, nejisté přešlapování. Pak se objevil záblesk světla – jeden z lustrů visících ve středu místnosti ozářil hořící prstenec svíček. Kupoovitý strop zalila strašidelná záře a uvěznila hosty v temných, pitvorných stínech.

Z jednoho z rozžatých svícňů visela smyčka, která tam předtím nebyla. V ní si nehověl nikdo jiný než nový dvorní šašek – pohupoval se sem a tam a vypadal spokojeně, jako by se rozvaloval na lenošce.

Měl na sobě obeprnuté černé kalhoty zastrčené do kožených bot, černou tuniku staženou opaskem a rukavice – rovněž černé, nikoliv bílé, jaké nosila šlechta. Jeho kůže zářila ve světle ohně jako jantar, oči měl podbarvené uhlím, takže připomínaly masku. Na první pohled se zdálo, že má dlouhé černé vlasy, ale Cath si vzápětí uvědomila, že je to trojrohá čepice. Na každém cípu visela malá stříbrná rolnička. Nevydaly ani hlásku, protože nehnul brvou, a cinkání nebylo slyšet ani předtím, než zhasla světla.

Kdy – a jak – se tam nahoru dostal?

Smyčka se pomalu otáčela. Cizinec z ní visel jako na houpačce a bavil se vyjevenými tvářemi oněmělých hostů. Měl pichlavý, pronikavý pohled, a když se na Cath upřeně zadíval, zatajil se

jí dech. Šašek téměř nezatlečně přimhouřil oči. Dával si na čas, aby si prohlédl její okázalé rudé šaty.

Otrásla se. Zmocnila se jí podivná touha zamávat na něj, dát mu najevo, že si je vědoma toho, že jsou přehnaně červené. Jenže ve chvíli, kdy už zvedala ruku, šašek odvrátil zrak.

Spustila ji a vydechla.

Když smyčka opsala další kruh, cizincovy rty se zvlhly v mírném úsměvu. Naklonil hlavu. Rolničky zacinkaly.

Omráčený dav zalapal po dechu.

„Dámy. Pánové.“ Slova odříkával s neobyčejnou pečlivostí. „Vaše nejjasnější Výsosti.“

Král hopsal na špičkách jako dítě, které se nemůže dočkat vánoční večeře.

Šašek se jedním ladným pohybem vyhoupl nahoru, takže stál v oku smyčky, která líně opsala další půlkruh. Všichni naslouchali, omámeni hypnotizujícím vrzáním provazu uvázaného k lustru.

„Proč je havran jako psací stůl?“

Smyčka se přestala otáčet.

Šaškova sametová slova přikryla celý taneční sál. Ticho by se dalo krájet. Znovu pohlédl na Catherine a v očích mu zaplál oheň.

Pak si hosté uvědomili, že jim položil otázku, a z davu shromážděného pod svícnem se ozvalo mumlání. Šeptající hlasy opakovaly hádanku: *Proč je havran jako psací stůl?*

Všichni mlčeli.

Když začínalo být jasné, že nikdo neodpoví, šašek nad nimi mávl rukou zařátou v pěst. Ti, kteří stáli přímo pod ním, o krok ustoupili.

„Oba sem tam utrousí nějakou poznámku.“

S těmi slovy pěst otevřel a z ní se vysypala smršť černých a bílých poznámkových papírků, které zavířily vzduchem jako konfety. Dav zalapal po dechu a stáhl se, zatímco lístky poletovaly vzduchem a vytvořily mrak tak hustý, že to vypadalo, jako by se celý strop rozpadl na kousky papíru. Čím víc jich bylo, tím

byli hosté nadšenější. Někteří muži si sundali klobouky a snažili se pochytat co nejvíce lístků.

Catherine se zasmála a nastavila tvář směrem ke stropu. Bylo to jako být chycená v hřejivé bouři. Rozpřáhla ruce a veselě se zatočila dokola. Její těžká sukně se vzedmula a poslala do vzduchu závěj černobílých papírků.

Když dokončila tři otočky, zastavila se a vytáhla si jeden papírek z vlasů – byl to bílý pergamen dlouhý asi jako její palec, s malým červeným srdíčkem.

Poslední konfety zavířily vzduchem, opsaly elegantní obrot a dosedly na podlahu tanečního sálu. Na některých místech utvořily závěj, která sahala tanečnickům až po kotníky.

Šašek na ně stále shlížel ze svého místa u stropu. V nastalém rozruchu si sundal klobouk a odhalil černé rozčuchané vlasy, které se mu kudrnatily kolem uší.

„I když je pravda,“ pokračoval, když se dav utiřil, „že ty poznámky většinou za moc nestojí.“

Rolničky zacinkaly a zpoza tří rohů se objevil obrovský černý pták. Zakrákal a vznesl se do vzduchu. Diváci vykřikli překvapením. Havran obkroužil místnost a tlukot jeho velkých křídel zvířil papírové kopce vršící se na podlaze. Znovu obletěl sál a usadil se na svícnu nad šaškem.

Obecenstvo vypuklo v aplaus. Cath byla jako omámená: tleskala, aniž si uvědomovala, že vůbec zvedla ruce.

Šašek si posadil klobouk na hlavu a sklouzl ze smyčky. Přestože visel u stropu, držel se jen jednou rukou a k tomu tak nějak ledabyle. Catherine poskočilo srdce. Byl moc vysoko na to, aby riskoval pád. Jakmile se pustil, kde se vzal, tu se vzal, objevil se šátek z červeného sametu přivázaný ke stříbrné smyčce. Šašek se na něm pomalu snesl k podlaze; z každého prstu mu přitom tryskaly provazce černých a bílých šátků. Nakonec bezpečně dosedl na zem a zvířil záplavu papírových lístků.

Jakmile jeho boty klaply o podlahu, kruh světla z hlavního lustru se rozlétl po místnosti a rozsvěcoval jeden svícen za druhým, dokud nebyl sál znovu plně osvětlený.

Dav zatleskal. Šašek se uklonil.

Když se narovnal, držel v ruce druhý klobouk – barvy slonoviny s ozdobnou stříbrnou stuhou. Roztočil ho na špičce prstu. „Promiňte prosím, ale nechybí někomu čepice?“ zeptal se, takže přerušil nadšené ovace obecnstva.

Přišla chvíle nejistých pohledů následovaná popuzeným zavřáním z druhého konce místnosti.

Spodek si zběsile hmatal po zacuchaných vlasech. Všichni se rozesmáli a Cath si vzpomněla na to, jak ráno vyhrožoval, že šaškovi ukradne klobouk.

„Moc mě to mrzí,“ řekl šašek, kterého to zjevně nemrzelo ani trochu. „Nemám nejmenší tušení, jak se ke mně dostal. Prosím, vezměte si ho zpátky.“

Spodek se nakvašeně prodral davem, rudý jako řípa. Lidé kolem v sobě stěží dusili smích.

Když se však natáhl po stále se točícím klobouku, šašek ucukl a obrátil ho dnem vzhůru. „Počkejte momentík – myslím, že tam uvnitř něco je. Překvapení? Dárek?“ Přivřel jedno oko a nahlédl do klobouku. „Aha – tajná skrýš!“

Pak sáhl dovnitř. Jeho ruka zmizela skoro až po rameno – zajela mnohem dál, než byla skutečná hloubka klobouku –, a když ji vytáhl, v sevřených prstech svíral chlupaté bílé slechy.

Dav se naklonil o něco blíž.

„U všech uší a knírů,“ zamumlal šašek naoko překvapeně. „Jaké klišé! Kdybych věděl, že je to králík, nechal bych ho tam. Ale teď už se nedá nic dělat...“

Zvedl ruku do výše a brzy se ukázalo, že ušiska nepatří nikomu jinému než královskému hlasateli, samotnému Bílému Králíkovi. Rozčileně prskal a vyvalenýma očima sledoval zástup hostů, jako by nedokázal pochopit, jak se uprostřed plesu dostal do něčího klobouku.

Catherine si přitiskla ruce na ústa, aby zdusila pobavené odfrknutí, které se pro dámu nehodí.

„Co to – to by jeden nevěřil!“ koktal Králík a bezmocně klátil běhy, když ho šašek stavěl na podlahu. Vytrhl své uši z jeho

sevrění, narovnal si kabátek a rozdurděně potáhl nosem. „Taková drzost! Buď ujistiěn, že se Jeho Veličenstvo dozví o tomto nestydatém projevu neúcty!“

Šašek se uklonil. „Moc se omlouvám, mistře Králíku. Nechtěl jsem být neuctivý. Dovoľte mi, abych vám to vynahradil malým dárkem od srdce. Určitě tu musí být ještě něco...“

Spodek se znovu pokusil drapnout svůj klobouk, ale šašek ho klidně přemístil z jeho dosahu a zaharašil jím u ucha.

„Ano, to půjde.“ Opět sáhl dovnitř a tentokrát vytáhl krásné kapesní hodinky s řetízkiem i všemi dalšími vymoženostmi. Rozmáchlým gestem je podal Bílému Králíkovi. „Tady máte. A podívejte, dokonce jsou nastavené na správný čas.“

Králík nespokojeně popotáhl nosem, ale pak ho upoutal záblesk diamantu zasazeného do přední části hodinek. Chtivě je šaškovi vytrhl z ruky. „Ehm – tedy. Zvážím... uvidíme... to je mi ale pěkná věička...“ Kousl do cibulí svými hlodáky, aby se přesvědčil, že jsou skutečně zlaté, a pak si je strčil do kapsy. Ještě jednou se na šaška nespokojeně podíval a pak se vmísil do davu přihlížejících.

„A pro vás, pane Kluk, co jste jako buk: Ene bene bublifuk!“ Šašek se k němu natáhl s kloboukem. Spodek mu ho vyškulil a zlostně si ho narazil na hlavu.

Šašek sebou trhl a zvedl prst. „Možná byste měl...“

Kluk vyvalil oči a rychle klobouk zase sundal. Na hlavu se mu vylila mýdlová voda a zmáčela mu rozčuchané vlasy. Klobouk mu zplihle visel v ruce.

„Přijměte mou omluvu.“ Šašek luskl prsty. Spodkova tvář zmizela v přívalu bublín, v koutku zdravého oka mu několikrát zaškubalo. „Nanejvyš podivné, opravdu. Myslel jsem, že budete vyfukovat bublinky, ale tohle je úplně na hlavu.“

Hosté se smáli, až se za břicha popadali, takže mnozí z nich ani neslyšeli krákání havrana, který se mezitím snesl z lustru a vlétl mezi ně. Cath vylekaně ustoupila, když jí pták prolétl kolem ucha a usadil se šaškovi na rameni. Ten nehnul ani brvou, přestože se mu ostré drápy zaryly do kůže.

„Podělím se s vámi ještě o jedno moudro a potom vám popřeji dobrý večer.“ Popostrčil si čepici na hlavě, jako by hosty zdravil. „Vždycky si kontrolujte klobouky, dřív než si je nasadíte na hlavu. Nikdy nevíte, co se v nich skrývá.“ Rolničky zacinkaly, jak se zatočil dokola, aby každému z návštěvníků pohlédl do očí.

Když se podíval jejím směrem, narovnal se – zdálo se jí to, nebo na ni mrknul?

Nebyla si jistá.

Šibalsky se usmál a potom se vyjevené Cath přímo před očima rozpustil v inkoustově černou kaluž. Během jediného úderu srdce se přeměnil v okřídlený stín – v dalšího havrana.

Oba ptáci se pak společně vznesli k oknu a v příštím okamžiku zmizeli v černé noci.

KAPITOLA PÁTÁ

Všichni mluvili jen o novém dvorním šaškovi. Když hosté zjistili, že tisíce papírových lístků neskrývají pouze srdce – na některých byly černé káry, červené piky, bílé kříže, na jiných silueta havrana, na dalších koruna, žezlo a třírohá kašpárkovská čepice –, zapomněli i tančit. Někteří hráli hru, při níž se pokoušeli najít co nejvíc různých obrázků, a jako diví pátrali po těch, které jim unikly.

Takhle veselého Cath Krále ještě neviděla. Bylo ho slyšet přes půl tanečního sálu: chichotal se jako vždycky a žádal hosty, aby mu potvrdili, že to byla ta nejúžasnější zábava, jakou kdy zažili.

Catherine zakručelo v žaludku a kostice korzetu se jí nemilosrdně zarývaly do těla. Šaškovo vystoupení jí učarovalo natolik, že na chvíli zapomněla na svůj vlčí hlad i na nepříjemné pocity způsobené těsným oblečením, ale ty se teď vrátily s dvojnásobnou silou. Snažila se působit nenápadně, když se v šatech všemožně kroutila, aby korzet posunula do pohodlnější polohy, a zároveň se blížila k jídelnímu stolu. Zahlédla Mary Ann, jak nese talíř čokoládových lanýžů; od ostatních služebných se odlišovala nejen svou výškou, ale také slámovými vlasy, které jí trčely zpod čepce.

Když Catherine spatřila, narovнала se, sklonila hlavu a zatahala za ubrus, jako by ho chtěla narovnat. „Co říkáš na to vystoupení?“ zašeptala.

Cath toužebně natáhla ruku k tálům s jídlem. „Vždycky jsem si myslela, že dvorní šašci jen vyprávějí sprosté vtipy a dělají si legraci z králů.“

„Právě proto by mě zajímalo, jaké další triky má ještě schované v ruká... v tom svém klobouku.“ Mary Ann vzala talíř ze stolu a udělala pukrle. „Lanýžek, má paní?“

„Vždyť víš, že nemůžu.“

„Ano, ale předstírej, že o tom uvažuješ, ať tu můžu ještě chvíli stát. Královští služebníci nás nutí, abychom sem přinesli další lahůdky, a já se asi rozteču, jestli budu muset zpátky do té kuchyně. Jídla je tu navíc habaděj, když uvážíš počet hostů a rychlost, jakou jedí. Víc není potřeba, to je nad slunce jasné. Bylo by to hrozné plýtvání.“

Catherine složila ruce na břicho a propletla si zdvořile prsty. „Jsou támhle karamelky?“

„Asi ano.“

„Jak myslíš, že by chutnaly posypané špetkou mořské soli?“

Mary Ann znechuceně vyplázla jazyk. „Proč nepříhodit i špetku pepře, když už jsme u toho?“

„Je to jen nápad.“ Catherine si kousala ret a dívala se na cukrovinky. Ano, sůl, ať si Mary Ann říká, co chce. Spižírna v Želví zátoce jí byla vždycky dobře zásobená, protože žili blízko moře. Cath si kdysi při jednom ze svých experimentů přidala špetičku do kakaa a zjistila, že chuť není vůbec odporná, právě naopak. Přesně to by tyhle lanýže potřebovaly. Trochu slanosti, která by zdůraznila jejich sladkost, trochu křupavosti, aby si jedlík uvědomil jejich jemnost... Klidně by mohla upéct i slaný čokoládovo-karamelový dort. Mohla by to být jedna ze specialit jejich podniku!

Zakručelo jí v žaludku.

„Cath?“

„Hm?“

„Vypadáš, že začneš každou chvíli slintat, a já bych nerada, aby sis pocintala šaty.“

Zasténala. „Nemůžu si pomoci. Mám hrozný hlad.“ Ozvalo se další hlasité zakručení. Cath si zakryla břicho rukama.

Mary Ann soucitně nakrčila obočí, ale potom se rozzářila. „Nakonec byly ty šaty přece jen dobrá volba. Tančila jsi přece s Králem!“

Cath potlačila zasténání. Věděla, že by neměla fňukat; tanec s Jeho Výsostí byl ve srovnání s taháním těžkých táců přes rozpálenou kuchyň procházkou růžovým sadem.

Náhle si všimla obrovské postavy na druhé straně stolu. Trhla sebou. „Kdo to je?“ zašeptala.

Mary Ann jí mrkla přes rameno, ale rychle sklopila oči. „Jmenuje se Petr Petr a ta maličká chudinka vedle něj je jeho žena. Ještě jsem nezachytila její jméno.“

„Maličká chudin... aha.“

Manželka, kterou Mary Ann zmínila, byla skutečně tenká jako párátka a vedle obrovitého muže ji skoro nebylo vidět. Neustále se hrbila; nikoli stářím, ale únavou z těžké práce. Cath připadala nemocná – měla pergamenově žlutou kůži, světlé, provazovité vlasy, jednu ruku měla přitisknutou k břichu a o jídlo nejevila nejmenší zájem. Na čele se jí perlila tenká vrstva potu.

Její manžel byl naopak děsivý jako obr lidožrout. Tyčil se nad ní i nad ostatními hosty, zahanbil by dokonce i Cathina rozložitého otce. Měl na sobě pumpky a černý jezdecký kabát, který mu stěží padl – látka se na jeho býčích ramenou nebezpečně napínala a Catherine připadalo, že se mu při prudším pohybu musí potřhat všechny švy. Měl zrzavé, kudrnaté vlasy, které potřebovaly umýt i učesat, a mračil se jako čert.

Nevypadalo to, že by Petra Petra nebo jeho ženu účast na královském plese příliš nadchla.

„Co jsou zač?“ zašeptala Catherine.

„Sir Petr vlastní dýňové pole u lesa Nikde. Jedna z kuchtiček mi řekla, že do rytířského stavu je pasovali poté, co jeho žena před dvěma týdny vyhrála soutěž v jedení dýní. Spodek očividně skončil jako druhý a od té doby se dožaduje odvety.“ Mary Ann si odfrkla. „Taky by se mi líbilo, kdyby mě někdo povýšil do rytířského stavu za ty hory jídla, co sním.“

Catherine se zasmála. Mary Ann na to možná nevypadala, ale měla apetit, který se téměř vyrovnal tomu jejímu. Právě chuť k jídlu je před lety sblížila – nedlouho poté, co Mary Ann najali jako služebnou.

Cathin smích ustal v momentě, kdy na ně padl obrovský stín. Na tácu s cukrovím přistály velké prsty. „Co to je?“

Mary Ann vypískla a Catherine zrudla, ale sir Petr si jich nevšímal. Popadl lanýž a hodil si ho do pusy. Pokud slyšel, že si o něm šuškájí za jeho zády, nedal to nijak najevo.

„Ehm... karamelové lanýže, pane,“ odpověděla Mary Ann. Ruka s tácem se jí třásla.

„Neslané,“ dodala Catherine. „Věčná škoda.“

Zblízka na Petrově tváři rozeznala náznak licousů a zároveň si všimla špíny za jeho nehty. Dýňové pole ho nejspíš zaměstnávalo natolik, že neměl čas ani na to, aby se na svůj první královský ples pořádně umyl a učesal.

„Sir Petr, nemám pravdu?“ vyhrkla. „Ještě jsem neměla to potěšení se s vámi seznámit.“

Přimhouřil oči a hlasitě slízl čokoládu ze špinavého prstu. Catherine sebou škubla. Mary Ann vedle ní sklopila oči a nenápadně odcházel od stolu.

„Hej, počkat!“

Služebná se zastavila.

Sir Petr hlasitě polknul. Mezi zuby mu ulpěly zbytky čokolády. „Chci další. Je to přece – jak se tomu říká? Pozornost Jeho Veličenstva, že jo?“

Mary Ann udělala další pukrle. „Samozřejmě, pane. Můžete si nabídnout, kolik chcete. Budete si přát ještě něco?“

„Ne.“ Popadl další lanýž a zhltnul ho, aniž pohnul čelistí.

Lady Petrová stála v manželově stínu a sledovala, jak mu pochoutka klouže hrdlem do žaludku. Nejdřív zezelenala a potom ulpěla plachým pohledem na Mary Ann.

„Neměla byste...“ zakoktala a její hlas byl stěží víc než ustrašené šeptání, „nějaké dýňové pirožky? Včera jsme prodali několik dýní královským pekařům a slyšeli jsme, že je připraví na ples, ale ještě jsem neviděla...“

„Žádný další dýně nepotřebuješ!“ vyštěkl její manžel. Z úst mu odlétly sliny a přistály na lanýžích. Cath s Mary Ann se usklíply. „Už jsi jich spořádala dost.“

Lady Petrová se vystrašeně stáhla.

Catherine si odkašlala a protáhla se kolem sira Petra k tácu s lanýží. „Mary Ann, zajdi za Spodkem a zeptej se ho, jestli by si nedal pár karamelků. Po sladkém by se utloukl.“

Mary Ann, které se viditelně ulevilo, rychle odešla i s podnosem.

Cath se uklonila. „Catherine Pinkertonová, dcera markýze ze Želví zátoky. Prý vás nedávno povýšili do rytířského stavu?“

Oči pod ježatým, ryšavým obočím Petrovi Petrovi potemněly. „Nejspíš jo, a co má bejt?“

„A tohle musí být vaše paní. Moc ráda vás poznávám, lady Petrová.“

Žena se trochu schoulila. Neuklonila se ani se neusmála. Místo toho odstoupila a znovu si začala prohlížet pochoutky na slavnostní tabuli, i když Cath viděla, že se jí při pohledu na jídlo zvedá žaludek.

Catherine se zoufale snažila držet slušného vychování.

„Je vám dobře, lady Petrová? Jste trošku bledá. Je tu hrozně horko. Co kdybychom spolu zašly na balkon?“

„Je jí dobře,“ odsekl sir Petr. Catherine o krok ustoupila polekaná jeho prudkostí. „Jenom v poslední době tláská špatný dýně, jako by nevěděla, co je pro ni dobrý.“

„Aha,“ řekla Cath, která nerozuměla ani slovu. „Gratuluji vám k vítězství v dýňové soutěži, lady Petrová. Musela jste jich sníst opravdu hodně. Sama jsem chtěla upéct nějaký ten dýňový koláč.“

Petr se chvíli štourel v zubech a Cath znovu bezděky ucouvla. Měla zvláštní pocit, že farmář uvažuje o tom, jak jí co nejlépe uvařit a sníst.

„Vona je pořádná syrový.“ Zdálo se, že je na tu skutečnost patřičně hrdý. „Jedla jste někdy syrovou dýni, lady... *Pinkertonová*?“

„Musím se přiznat, že ne.“ V minulosti upekla několik dýňových koláčů a připravila dýňovou pěnu, ale třásňovitá struktura a slizká semínka, kterých se předtím musela zbavit, nevypadaly ani trochu vábně. Znovu pohlédla na lady Petrovou, která

se krčila v manželově stínu. „Dovedu si představit, že někomu může být po takovém jídle nevolno. Škoda, že vám není dobře a nemůžete si užít královský hodokvas.“

Lady Petrová na ni rychle mrkla, a než znovu sklonila hlavu, uniklo jí slabé zasténání. Zjevně stačilo málo a celou velkolepou hostinu by prozracela.

„Skutečně se nechcete posadit?“ zeptala se Cath.

Lady Petrová krotce vykvikla: „Určitě tu nejsou žádné dýňové pirožky? Možná by se mi trochu ulevilo, kdybych mohla...“

„Vidíte? Nemá cenu se s ní bavit,“ řekl Petr. „Je natvrdlá jak stará tykev.“

V Catherine zabublal hněv. Chvíli si představovala, jak se sir Petr dusí jednou z čokoládových karamelk a ona s jeho ženou se mu smějí, ale pak se mezi ně protlačili Kárová Devítka a Desítka a rozjímání byl konec. „Dovolte, prosím,“ řekl Devítka a natáhl se pro fík pokapaný medem.

Cath mileráda ustoupila.

„To jsou ty mecheche dycky takovýdle?“ zeptal se Petr a ušklíbl se při pohledu na dvořany v sále.

Desítka se k němu otočil s bodrým úsměvem a pozvednutou sklenicí, jako by mu připíjel na zdraví. „Vůbec ne,“ odpověděl. „Dřív to tu mívalo úroveň.“

Cath polekaně ucouvla. Dvořan v příštím okamžiku zmizel a nechal ji o samotě s brunátným Petrem, jehož oči plály hněvem. Cath se donutila k úsměvu. „Dvořané jsou někdy malinko... snobští. K cizím lidem. Jsem si jistá, že to nemyslel zle.“

„Dal bych krk na to, že myslel,“ odsekl Petr, „a taky mám pocit, že nebude jedinej.“ Dlouho na ni civěl, ale nakonec nadzvedl svůj potrhaný klobouk a pokynul jí na pozdrav. „Bylo mi potěšením, dámo.“

Byl to od něj vůbec první náznak slušného vychování a dalo se mu věřit zhruba stejně, jako kdyby vévoda Klounský tvrdil, že umí létat.

Sir Petr popadl manželku za loket a odvedl ji pryč. Cath vůbec nemrzelo, že odcházejí.

KAPITOLA ŠESTÁ

Catherine na chvíli zapomněla na vybrané způsoby a rozhodčeně si odfrkla. Sir Petr a nesnesitelně utažený korzet ji skoro udusili. „Skutečné potěšení, opravdu.“

„Jsou jako pěst na oko, vid?“

Otočila se. Nad stolem poletoval stříbrný tác přetékající koláčky se zlatavou kůrkou.

„Aha! Ještě jednou dobrý den, Šklíbo,“ pozdravila Catherine. Ulevilo se jí, že ji dnes večer čeká první rozhovor, který ji nepudí ani nevyčerpá. Na druhou stranu se Šklíbou jeden nikdy neví. „Smíš tady vůbec být?“

„Nejspíš ne.“

Když se Šklíba nakonec zjevil, tác mu ležel na břiše a dlouhý ocas měl smotaný pod sebou jako lehátko. Jako poslední se objevila jeho hlava – uši, fousky, čumák a konečně i široký, zubatý úsměv.

„Vypadáš směšně,“ protáhl kocour. Vzal koláček mezi dva ostré drápky a hodil si ho do tlamy. Z mezer mezi zuby mu vylétl nasládlý obláček páry, který voněl po koření.

„Ty šaty byly matčin nápad,“ řekla Catherine. Položila si ruku na břicho a nadechla se tak zhluboka, jak jen dokázala. Začínala se jí točit hlava. „Nejsou to dýňové pirožky? Ptala se po nich lady Petrová. Voní báječně.“

„Jsou. Jeden bych ti nabídl, ale nechce se mi.“

„Jsi pěkný nezdvoraák. A jestli nemáš pozvánku, měl bys je honem položit zpátky a rychle zmizet, než si tě někdo všimne.“

Šklíba nevzrušeně zabručel. „Jen jsem si myslel, že by tě možná zajímalo...“ znuďeně zívá, „...že ti Spodek krade ty tvé koláče.“

„Cože?“ Cath se prudce otočila a těkala očima po hodovním stole, ale po Klukovi nebylo ani stopy. Zamračila se.

Když se obrátila zpátky, ve Šklíbově bezedné tlamě právě mizel celý tác pirožků. Tváře se mu nadouvaly, jako by měly každou chvíli prasknout.

Cath protočila znechuceně oči a čekala, až dožvýká a polkne, což s jeho velkými, ostrými zuby naštěstí moc dlouho netrvalo.

Šklíba si říhl a vzápětí ponořil dráp do mezery mezi stoličkami. „Ale prosím tě,“ řekl a prohlížel si drápek, na kterém ulpěl kousek dýňového pirožku. „Přece sis nemyslela, že by ty koláče vydržely tak dlouho?“

Konečně zahlédla povědomý tác na samém konci hodovního stolu. Z jejich citronových koláčů zbylo jen pár drobků, žlutá šmouha a tři kruhové obrysy z práškového cukru v místě, kde ležely.

Pohled na prázdný tác byl stejně hořkosladký jako tmavá čokoláda. Cath vždycky potěšilo, když její moučníky lidem chutnaly, ale tentokrát by přece jen ráda kousíček okusila – zvlášť poté, co se jí zdálo o citronovníku.

Zklamaně si povzdechla.

„Měl jsi kousek, Šklíbo?“

Kocour sykl. „Pro tvou informaci jsem spořádal celý kus. Nešlo mu odolat.“

Cath zavrtěla hlavou. „Měl jsi být spíš vepř než kocour.“

„Taková hrubost.“ Zavrtěl se ve vzduchu, převalil se jako poleno plující na mořských vlnách a potom zmizel i s prázdným tácem.

„Co máš proti vepřům?“ zeptala se Cath prázdného vzduchu před sebou. „Selátka jsou skoro stejně roztomilá jako kořata.“

„Budu dělat, že jsem to neslyšel.“

Catherine se otočila. Kocour – anebo spíš jeho hlava a tlapka, kterou si vzápětí začal olizovat – se objevil na druhém konci stolu.

„I když lord von Bradawitz by tvou poznámku jistě ocenil,“ dodal.

„Nevíš, jestli ty koláče ochutnalo i Jeho Veličenstvo?“

„Ale ano. Viděl jsem, jak si pokradmu bere kousek – a pak druhý a třetí –, když jste s Mary Ann tlachaly o těch dýňožroutech.“ Mezitím se zhmotnil i zbytek jeho těla. „Že vám není stydno, takhle je pomlouvat!“

Cath nadzvedla tázavě obočí. Šklíba klepy a pomluvy přímo zbožňoval. I proto si s ním tak ráda povídala, přestože byla po každé malinko nervózní. Nechtěla, aby se klevetění, v němž vynikal, jednoho dne obrátilo proti ní. „V tom případě jsme jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet.“

„Já jsem především kocour, má drahá, a rozhodně nepřináším smůlu.“

„Vlastně...“ Catherine naklonila hlavu. „Sice nejsi úplně černá kočka, ale stejně mi připadá, že ses trochu změnil. Najednou připomínáš pomeranč.“

Šklíba si švihl ocasem před přivřenýma očima. Byl sytě oranžový. „Taky že ano. Co myslíš, sluší mi pomerančová?“

„Vypadá dobře, ale k dnešnímu plesu se nehodí. Jsme my to ale povedená dvojice.“

„Vsadím se, že za to můžou ty dýňové pirožky. Věčná škoda, že nebyly ryby.“

„Ty bys měl radši rybí barvu?“

„Co takhle duhový pstruh? Zvaž, jestli příště neupéct nějakou tu rybičku. Tuňákový quiche bych si dal líbit.“

„Tuňákový kiškiš?“

„No to se podívejme. Ještě chvíli pokračuj a rozesměješ i vyčpaného ptáka.“

„Nebylo by to poprvé.“

„Jen tak mimochodem, už se k tobě donesly ty zvěsti?“

„Zvěsti...“ Cath pátrala v paměti. „Myslíš ty o tom, že se pan Houseňák stěhuje do menšího obchodu?“

Šklíbova hlava se otočila čenichem vzhůru. „Dneska jsi vážně pomalá. Mluvil jsem o novém dvorním šaškovi.“

Cath se dychtivě narovнала. „Ne. O tom jsem nic neslyšela.“

„Já taky ne.“

Zamračila se. „Šklíbo, to je přesný opak klevet.“

„Vůbec ne. Nemám ani ponětí o tom, kdo to je a odkud se vzal. Celé je to pěkně podezřelé.“ Šklíba si olízl packu a uhladil si chloupky za uchem, což připadalo Catherine v blízkosti hodovního stolu velmi neslušné. „Povídá se, že před třemi dny vkráčel hlavní branou přímo do paláce, už oblečený v šaškovském kostýmu, a požádal o audienci u Krále. Předvedl kouzlo nebo dvě – prý nějak promíchal kárové dvořany a vybědl Jeho Veličenstvo, ať si vybere jednu kartu... Podrobnosti mi unikly. Nakonec tu práci dostal.“

Catherine si vybavila šaška, jak si hová ve stříbrné smyčce. Skoro jako by čekal, že ho pobaví Královi hosté, nikoliv on je. Byl tak klidný a vyrovnaný. Dříve nad tím nepřemýšlela, ale Šklíba jí svou zvědavostí nakazil. Srdcov bylo malé království, kde se všichni znali. Odkud se vzal?

„Slyšelas tu druhou fámu?“ pokračoval Šklíba.

„Nevím. Jakou druhou fámu?“

Šklíba se převalil na břicho a opřel si tlamu o chlupaté packy. „Náš nejdražší Král si vybral nevěstu.“

Vytřeštila oči. „Ne! A kdo to je?“ Rozhlédla se po sále. Rozhodně ne Margaret. Možná lady Adéla z Prodlévačska nebo lady Vrbína z Oráčova vrchu, anebo snad...

Anebo...

Zatajil se jí dech.

Cítila, jak jí naskakuje husí kůže.

Nadšení její matky.

První čtverylka.

Králův nervózní úsměv.

Prudce se obrátila na Šklíbu. Zubil se od ucha k uchu a jeho úšklebek byl tentokrát obzvlášť výsměšný.

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Že nemůžu?“ zeptal se a zalétl pohledem ke svícnu. „No to se podívejme. A já měl za to, že tohle ještě dokážu.“

„Šklíbo, to není k smíchu. Král přece nemůže... není možné, aby...“

Vtom znovu zahalasila trubka; zvuk se rozlehl sálem a odrazil se od lesklých stěn.

Catherine se motala hlava. „Ale ne.“

„Ale ano.“

„Šklíbo! Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Dámy a pánové,“ zvolal Bílý Králík, jehož pištivý hlas působil vedle trubky směšně a bezvýznamně, „Jeho královská Výsost si na dnešní večer připravila zvláštní oznámení.“

„Mám ti pogratulovat už teď?“ zeptal se kocour. „Anebo myslíš, že by předčasné blahopřání mohlo přivolat smůlu? Nikdy nevím, jakou etiketou se v těchhle případech řídit.“

Catherine polilo horko. Dech se jí krátil; skoro by přísahala, že někdo tahá za tkanice jejího korzetu.

„Já nemůžu. Ach, Šklíbo, já nemůžu.“

„Možná by sis měla připravit jinou odpověď, než předstoupíš před celé království.“

Dav zatleskal. Král vystoupil na pódium na druhém konci tanečního sálu. Catherine se zoufale rozhlížela kolem a hledala své rodiče. Když je konečně zahlédla a spatřila matku zářící štěstím – zrovna si stírala slzu, která jí ulpěla na řasách –, pravda ji udeřila drtivou silou.

Srdcový Král se ji chystá požádat o ruku.

Ale to přece není možné! Nikdy jí neprojevil zvláštní přízeň; nanejvýš jí složil poklonu za její pekařské umění nebo jí požádal o tanec. Nedvořil se jí... Ale musí se králové vůbec dvořit? O tom neměla Cath vůbec ponětí. Věděla jedině – v žaludku jí kručelo hladem a představa toho, že by se měla prodat za Krále, byla absurdní. Nikdy v životě by ji nenapadlo, že by od ní ten hloupý mužíček mohl chtít něco jiného než sladkosti a koláčky. Rozhodně ne její ruku a... ach, dobrotivé nebe, děti.

Cítila, jak jí po krku stéká kapka potu.

„Šklíbo, co budu dělat?“

„Předpokládám, že řekneš ano. Nebo ne. Mně je to jedno. Víš určitě, že mi ta oranžová sluší?“ Zase si prohlížel svůj ocas.

Hrdlo jí sevřelo zoufalství.

Král. Prostoučký, směšný, *přešťastný* Král.

Její manžel? Jen a pouze její? Její druh ve všech životních strastech i radostech?

Stala by se královnou a ty si rozhodně neotevírají pekařství se svými nejlepšími přítelkyněmi. Nekleветí s napůl neviditelnými kocoury. Královnám se nezdá o chlapcích se žlutýma očima a nebudí se v postelích, z nichž vyrůstají citronovníky.

Zkusila polknout, ale ústa měla vyschlá jako okoralý koláč.

Král si odkašlal. „Zdravím vás, mí věrní poddaní. Doufám, že jste si všichni dosyta užili radostí dnešního večera!“

Ozval se další jásot, načež Král sám zatleskal a několikrát si vesele poskočil.

„Rád bych učinil oznámení. Nebojte se – mám jen dobré, žádné špatné zprávy.“ Zahihňal se, jako by řekl obzvlášť vydařený vtip. „Nadešel čas, abych si zvolil dívku, kterou pojmu za manželku, a mí poddaní konečně měli svou paní... budoucí nejzbožňovanější Srdcovou Královnou! A s trochou štěstí...“ Král se nepřestával chichotat, „se naše království dočká také dědice.“

Catherine vrávoravě ustoupila od hodovního stolu. Necítila prsty u nohou.

„Šklíbo?“

„Lady Catherine?“

„Je mi ctí,“ pokračoval Král, „pozvat sem k sobě dámu, kterou jsem si zvolil za životní družku.“

„Prosím,“ zašeptala Cath. „Způsob nějaké pozdvižení. Udělej něco – cokoliv!“

Šklíba švihnul ocasem a pak zmizel. Zbyl po něm jen jeho hlas, který zašeptal: „Bude mi potěšením, lady Catherine.“

Král rozpřáhl paže. „Směl bych sem pozvat krásnou, líbez-nou a báječnou lady Cathe...“

„Áááá!“

Všichni v sále se prudce otočili, protože Margaret ječela a snažila se shodit oranžového kocoura, který jí znenadání přistál na hlavě a teď ležel stočený do klubíčka pod jejím koženým čepcem.

Jediná Catherine se obrátila opačným směrem.

Prchala na balkon a běžela tak rychle, jak jí vysoké podpatky a škrťící korzet dovolovaly. Chladný noční vzduch ji bodal do rozpálené kůže a každé nadechnutí bylo namáhavější než to předchozí.

Nadzvedla si sukně a seběhla po schodech vedoucích do růžové zahrady. Slyšela tříštění skla a polekané výkřiky a přemýšlela, jakou neplechu Šklíba způsobil tentokrát. Neodvažovala se ohlédnout dokonce ani tehdy, když vběhla do zahrad.

Točil se s ní celý svět. Zastavila se u kované železné brány a chytila se jedné z ozdobných hlavic, aby se nesesunula na zem. V příštím okamžiku už se vrhla dál, i když zoufale lapala po dechu. Běžela po pěšině porostlé jetelem, prolétla kolem růžových keřů a zurčících fontán, okolo přesně zastřižených dřevin, soch a jezírek s lekníny. Rukama šátrala po zadní straně šatů a zoufale se snažila povolit si utážené šněrování, aby mohla dýchat. Nedosáhla na ně. Dusila se.

Cítila, že se jí dělá slabo.

Že omdlí.

Náhle se před ní zjevil stín, který sahal daleko přes kroketový trávník – silueta ozářená jasnými světly zámeckých oken. Vykřikla a s klopytnutím se zastavila. Vlhké vlasy se jí lepily na zpocený krk.

Stín muže v kápi jí pohltil. S vytřeštěnýma očima se dívala, jak zdvihá obrovskou sekeru, jejíž zahnutá čepel vrhá stín přes celý trávník.

Cath se prudce otočila a třásla se jako osika. Z nebe se k ní blížila velká černá skvrna. Vyjekla a snažila se chránit rukama.

Ozvalo se zakrákání. Havran byl tak blízko, že cítila tlukot jeho křídel, když prolétl kolem.

„Jste v pořádku?“

Zalapala po dechu a spustila paže podél těla. Srdce jí bilo jako splašené. Vystrašeně nakukovala do větví růžového keře.

Chvilí jí trvalo, než ho v té tmě zahlédla. Šašek si hověl na nízké větvi obsypané bílými květy a v rukou držel stříbrnou flétnu. Pokud na ni předtím hrál, Cath ho ve svém rozrušení neslyšela.

Zachvěly se jí řasy. Pečlivě sepnuté lokny jí napůl vyklouzly z drdolu a několik pramenů jí teď volně splývalo přes rameno. Kůže jí hořela. Všechno se s ní točilo jako na kolotoči – kolem vířily citronové dorty, mluvící kočky, sekery se zahnutou čepelí a...

Šašek se zarazil a zamračil se. „Má paní?“

Svět se s ní naposledy pohnul a potom se všude kolem rozhostila tma.

KAPITOLA SEDMÁ

„**S**oumrak chmurný, půlnoc čirá
dámě bledost líčka svírá.“

Neprostopnou temnotou zazněl ponurý melodický hlas.

„Správná poznámka, můj opeřený příteli,“ odpověděl druhý hlas. Byl veselejší a živější. „Víš určitě, že tu nemáme čichací sůl?“

*„V tom pro tebe nemám radu,
v plánu tvém však vidím vadu:
stěží bude dáma čilá,
leda by se vodou zlíla.“*

Něco udeřilo o zem vedle Cathina lokte a vzápětí se ozvalo tiché čvachtání vody.

„Ne, Havrane, polévat ji nebudeme. Hledej dál. Nemáme šunkový sendvič? Nebo stéblo slámy? Na Krále platí vždycky.“

Šramocení, rachocení, cinkání a lomození.

Povzdech. „Víš co? Zapomeň na to. Použijeme tohle.“

Ozvalo se šustění lístků a potom prasknutí, jak někdo zlomil větvíčku. Cosi jemného ji pošimralo na nose.

Catherine se zavrtěla, odvrátila hlavu a nasála jemnou růžovou vůni. „Aha! Funguje to.“

Nakrčila nos. Chvilí mžourala kolem sebe. Před očima se jí míhala tma a stíny. Hlavu měla jako z olova a nedokázala si srovnat myšlenky.

„Zdravím vás,“ promluvil jeden z nejasných stínů, který pomalu nabyl podoby dvorního šaška. Odtáhl ruku s růží s jemnými lístky, kterou jí přejížděl po obličejí. „Jste v pořádku?“

„Nikdy víc,“ zakrálal jeho Havran, který seděl na okraji džberu jako na bidýlku.

Šašek ho probodl pohledem. „Nebud' hrubý.“

*„Není hrubé, šašku milý,
vytknout dotaz nahodily.
Ač máš péči, ač máš píli,
málo ryze šťastných chvílí.
Strastí máme pěknou řádku,
nanejvýš jsme v **půlpořádku.**“*

„Přesně tak,“ řekl šašek. „Jsi nezdvořák.“

Havran vydal nespokojený zvuk, potom roztáhl doširoka křídla, vznesl se do vzduchu a usadil se na jedné z větví různého keře.

Šašek si mezitím sundal trojrohý klobouk a znovu se obrátil ke své pacientce. Černé kudrnaté vlasy měl místy podivně spláclé, kdežto jinde mu neposedně trčely do všech stran. Oči se mu třpytily jako zlato a odrážely světlo nedaleké pochodně. Pořád byly podmalované silnou vrstvou černého uhlí. Usmál se na ni. Přátelský úsměv mu rozzářil celý obličej: udělal mu dolíčky v tvářích a kolem očí mu rozvinul vějířky vrásek. Cath poskočilo srdce. Během představení ji sice uhranul svými kouzly a jeho kousky ji pobavily, ale neuvědomila si, že je i velmi pohledný.

„Jsem rád, že ta růže zabrala,“ řekl a zatočil květinou v prstech. „Naše setkání by vypadalo úplně jinak, kdybychom na vás vylili vědro vody.“

Zamrkala, neschopná opětovat jeho úsměv. Po tváři mu tančily stíny. Nebylo to jen světlem z louče – opravdu měl zlaté oči. Panenky barvy slunečnice, kysaného podmáslí a plodů obtěžkávajících větve citronovníků.

Vytřeštila oči. „Vy.“

„Ano já,“ potvrdil. Potom naklonil hlavu a opět se zamračil. „Ve vší vážnosti, má paní, jste...“ zaváhal, „... v půlpořádku?“

Znovu ucítila povědomé škusnutí, které zakusila minulou noc ve snu. Šašek měl něco, co bylo její, a pokud to chtěla zpátky, musela ho polapit.

„Má paní?“ Odložil růži a hřbetem ruky se dotkl jejího čela. „Slyšíte mě? Jste velmi horká.“

Svět se s ní znovu zatočil, ale tentokrát šlo o příjemnou máltnost. Čas se zastavil.

„Možná bych měl zavolat mlékaře...“

„Ne. Je mi dobře. Jsem v pořádku,“ zamumlala. Její prsty byly neohrabané, ale povedlo se jí zachytit jeho ruku dřív, než ji stáhl. Pochybovačně na ni pohlédl. „Vlastně necítím nohy,“ přiznala po chvíli.

Zvedl koutek úst v mírném úsměvu. „Takže přece jen v půlpořádku a ani o chlup navíc. Neprozradte Havranovi, že měl pravdu, nebo s ním nebude k vydržení.“ Pohlédl kamsi k jejím sukním. „Sice jsou schované pod horou látky, ale mohu vám téměř zaručit, že nohy vám nechybí. Podívám se po nich, jestli chcete.“

Ve tváři měl nevinný výraz a jeho hlas byl upřímný.

Catherine se zasmála. „To je od vás moc milé, ale najdu si je sama, děkuju mnohokrát. Pomůžete mi posadit se?“

Aniž by ji pustil, provlékl ji volnou ruku pod pažemi a posadil ji. Všimla si, že jeho klobouk leží nedaleko a kolem něj se válí hromada roztodivného haraburdí. Skleněné kuličky, opička na klíč, kapesníky, prázdný kalamář, knoflíky různých barev a tvarů, dvojkolka a známá stříbrná flétna.

Cath se rychlým poklepáním přesvědčila, že má nohy na svém místě. V prstech ucítila zašimrání.

„Ruce máte jako rampouchy.“ Šašek jí sevřel prsty v dlani a začal je mnout – postupoval od kloubů přes břicho palce až k jejímu zápěstí. „Budete se cítit líp, až se vám znovu rozproudí krev.“

Cath si ho prohlížela – jeho rozčuchané kudrnaté vlasy, špičku jeho nosu. Seděl na trávě se zkříženýma nohama a skláněl se nad její rukou. Jeho dotek byl v porovnání s těmi, na které byla zvyklá od dvora, šokujícím způsobem důvěrný – ani trochu se nepodobal těm letným a umírněným při valčiku nebo čtverylce.

„Jste doktor?“ zeptala se.

Podíval se na ni a znovu se usmál svým odzbrojujícím úsměvem. „Jsem šašek, má paní – což je ještě lepší.“

„Lepší než doktor?“

„Copak jste nikdy neslyšela o tom, že smích je nejlepší lékař?“

Zavrtěla hlavou. „Když je to tak, neměl byste mi říct nějakou anekdotu?“

„Jak si dáma přeje. Víte, proč šašek roznáší pohlednice, ale ne dopisy?“

Přivřela jedno oko a chvíli o tom přemýšlela, ale rychle se nechala poddat. „Nevím. Proč?“

„Přece proto, že je tak pohledný.“

Její smích přišel nečekaně a doprovodilo ho nezpůsobné zachrochtání, pro které si ji Mary Ann často dobírala. Rozpačitě mu vytrhla ruku a zakryla si nos.

Šaškovi se rozzářil obličej. „Je něco takového vůbec možné? Skutečná dáma a takovýhle smích! Myslel jsem, že stvoření jako vy patří do mýtů a bájí. Prosím, udělejte to znovu.“

„Ani náhodou!“ vypískla a zrudla jako ředkvička. „Přestaňte. Váš vtip ani nebyl legrační a já si teď připadám trapně.“

Nasadil vážný výraz, ale v očích mu stále tančily veselé plamínky. „Nechtěl jsem vás urazit, ale pro člověka mé profese je takový smích cennější než zlato. Odteď mám v životě jediné poslání – znovu z vás ten rozkošný zvuk vymámit. Každý den. Ne – dvakrát denně a alespoň jednou před snídaní. Královský šašek musí dostát těm nejvyšším očekáváním.“

Cath cítila, jak jí poskočilo srdce. Dvakrát denně? Jednou před snídaní?

Po tvářích se jí rozlil nový ruměnc.

Když si všiml jejího výrazu, pustil její ruku a náhle vypadal skoro ostýchavě. „Jste přece ta vyvolená dáma, vidíte?“

Bez hlesu na něj zírала. V očích měl citronovník, který jí přes noc vyrašil v ložnici. Jeho větve, obsypané ovocem uzrálým na slunci, obtočily nebesa postele. „Vyvolená dáma?“

„Budoucí Srdcová Královna.“

Slastná zavrať ji opustila s jediným bolestným vydechnutím. „Prosím? Nezlobte se...“

„Proč bych se zlobil?“ Zatvářil se nejistě. „Mám se omluvit? Nechtěl jsem být troufalý. Jen vím, že Král měl dnes na plese v úmyslu požádat o ruku jistou dámu, a vzhledem k vašim šatům jsem tak trochu soudil...“

Podívala se na sebe. Její sukně připomínala rudou noční můru, která ji zhltila jako malinu. „Zmínil se o tom, o kterou dívku by mělo jít?“

„Kdepak, má paní. Víím jen to, že je to dcera šlechtice, ale to nám moc nepomůže.“ Zaklonil se a opřel se rukama o zem. „Před čím jste to utíkala?“

„Utíkala?“ Přinutila se k chabému úsměvu. „Jen jsem se potřebovala nadechnout čerstvého vzduchu. V tanečním sále bývá za podobných večerů opravdu horko.“

Jeho pronikavé oči jí skoro přišpendlily k trávniku. Zjevně si dělal čím dál tím větší starosti. „Když jste odešla, Král ještě nic neoznámil?“

„Nic se ke mně nedoneslo.“

Otřásla se. Lhala, ale nemohla se cítit provinile. Co se tam uvnitř vlastně odehrálo? Zavolal ji Král na pódium? Hledal ji někdo?

Pohlédla k zámku, který byl najednou překvapivě malý – udivilo ji, jak daleko doběhla. Zahrada jako by se rozprostírala do šíře několika mil; zlatá okna tanečního sálu zářila v dálce. Vzpomněla si na ránu, kterou zaslechla, když vybíhala ven, a doufala, že se Šklíba nedostal do potíží.

Šašek se podrbl na zátylku. „Co kdybyste to přece jen byla vy? Možná bych vás měl doprovodit zpátky...“

„Ne! Ne. Ehm.“ Znepokojeně se zasmála. „Určitě chtěl o ruku požádat někoho jiného. Jeho Výsost o mě nikdy neprojevila zvláštní zájem.“

„Tomu se mi, popravdě řečeno, nechce věřit.“

„Je to tak.“ Odkáslala si. „Možná je to zvláštní otázka, pane... ehm, šašku...“

„Šprým. Jmenuju se Šprým. Má paní?“

„Já jsem Catherine Pinkertonová.“

„Je mi obrovským potěšením, lady Pinkertonová. Prosím, ptejte se.“

Cath si natřásla objemnou rudou sukni, aby něčím zaměstnala neposedné prsty. „Nesetkali jsme se už někdy?“

„Mimo dnešní večer?“ Podepřel si bradu rukou. „To se mi nezdá pravděpodobné.“

„Taky jsem si to myslela.“

„Připadám vám povědomý?“ Ve tvářích se mu znovu objevily dolíčky.

„Svým způsobem. A co je ještě zvláštnější – myslím, že se mi o vás zdálo.“

Nadzvedl obočí. „O mně?“

„Divné, vidíte?“

„Celkem ano.“ Mluvil tiše, jako by byl překvapený. Chvíli vypadal stejně nervózně a udiveně, jako když ji spatřil poprvé – oděnou do rudých šatů uprostřed oceánu černé a bílé. Po jeho sebevědomém výrazu nebylo ani památky. „Možná se známe z budoucnosti a vy si jen vzpomínáte pozpátku.“

Přemýšlela o tom.

„No tak?“ pobídl ji.

Zamrkala. „No tak co?“

„Byl to dobrý sen?“

„Ach.“ Zamyšleně našpulila rty, než si uvědomila, že ji škádlí. Zamračila se. „Vlastně byl pěkně nudný.“

„Tomu se dá těžko věřit. Když jste se o něm zmiňovala, nezněla jste vůbec znuděně.“

„Třeba jsem za tu chvíli změnila názor.“

Když se zasmál, nezněl ani trochu uraženě. „Alespoň se vám při vzpomínce na něj vrátila barva do tváří. Když jste omdlela, byla jste bílá jako holubice. Mrzí mě, jestli vás Havran vystrašil.“

Vzpomněla si na stín rozpínající se přes zámecký trávník – na zakuklenou postavu se zdviženou sekerou, která se nad ní hrozivě tyčila. Otřásla se. „Ne, to nebyl Havran. Bylo to... zdálo se mi, že vidím... nic.“

„Já vídám nic v jednom kuse.“

„Jak už jsem řekla, bylo mi horko, to je všechno. Taky jsem celý den skoro nic nejedla.“

„A ten mučící nástroj, co máte na sobě, vám, hádám, moc nepomohl,“ ukázal na její korzet.

Zamračila se ještě víc. „Dívčí spodní prádlo není vhodným tématem k rozhovoru.“

Odevzdaně zvedl ruce. „Pouhá teorie, drahá paní. Hlavním viníkem bude určitě nedostatek potravy. Tady.“ Sáhl do váčku za opaskem a vytáhl z něj kousek čokolády. „Schovával jsem si ho na později, a jak se zdá, bylo to pro vás.“

„Ale ne,“ zasténala Catherine a toužebně si čokoládu prohlížela. „To nemůžu. Pořád je mi trochu mdlo. Nejspíš by mi z ní bylo špatně.“

„Jak praví básník: je lepší najíst se a pak o to přijít, než se vůbec nenajíst.“

Zatvářila se zmateně, ale její zachránce ve své upřímnosti ani na okamžik nezakolísal.

„V případě, že by se vám skutečně udělalo špatně a pamlsek by se vrátil stejnou cestou zpátky.“

„To je hrozné.“

„Já vím. Měl bych se omluvit.“ Místo omluvy k ní natáhl ruku s čokoládou. „Bez ohledu na takové nebezpečí musím trvat na tom, abyste ji snědla. Bojím se, že kdybyste v mé péči omdlela podruhé, Havran už by si vědro s ledovou vodou nenechal rozmluvit.“

Cath zavrtěla hlavou a přitiskla si dlaň na břicho. Pod látkou cítila tvrdé, nepohodlné kostice.

Ale přesto už se jí korzet nezdál tak stažený jako dřív. Teď když na tvářích cítila svěží večerní vzduch, se v něm dalo dokonce i dýchat. Ne že by povolil příliš, ale místečko na jednu čokoládu by se v něm snad našlo...

„Prosím, vezměte si ji,“ pobízel ji.

„Je z hodovního stolu?“ zeptala se, protože věděla, že by se měla vyvarovat mlsání neprověřeného jídla. Jednou, ještě jako malá, ochutnala jisté divoké bobule a dva dny pak měla útroby sevřené jak prst v náprstku. Tu zkušenost už nechtěla opakovat.

„Ze stolu samotného Krále.“

Catherine si od něj bonbon vzala, zamumlala slova díky a zdráhavě do něj kousla. Jak se jí lanýž rozplýval v ústech, na jazyku postupně cítila jemnou chuť karamelu a křehké čokolády.

Potlačila blažené zasténání.

Kdyby se k tomu přidala ještě špetička mořské soli, bylo by to úplně dokonalé.

Rychle zhltila zbytek pamlsku a jazykem pátrala mezi zuby, aby mezi nimi nezůstal jediný zapomenutý kousek čokolády.

„Lepší?“ zeptal se Šprým.

„Mnohem.“ Zastrčila si uvolněnou loknu za ucho. „Teď už se snad dokážu postavit. Pomohl byste mi?“

Ještě ani nedomluvila a Šprým už stál na nohou a pohyboval se ladně jako gazela. „Mám vás doprovodit zpátky na ples?“ zeptal se a pomohl jí postavit se.

„Ne, děkuji vám.“ Oprášila si šaty. „Jsem velmi unavená. Myslí, že si zavolám kočár a nechám se odvézt domů.“

„Tudy, prosím.“

Sebral ze země svůj klobouk a nasadil si ho na hlavu. Najednou se k němu tak nějak nehodil a Cath si uvědomila, že předtím úplně zakrýval jeho pohledné rysy. Teď si jich nešlo nevšimnout.

Zaklonil hlavu a zahvízdal kamsi do stromů. „Havrane, vadilo by ti...?“

Havran na ně mrkl skrz větve růžového keře. Pozoroval je jedním černým okem, které se lesklo jako korálek.

„Na mou duši, je to vzpruha,
že tak dbáš o svého druha.
Byla by to tvrdá rána,
'bys zapomněl na Havrana.
Dobře, že – vzdor dámy skvělé –
starost máš též o přítele.“

Šprým na něj významně pohlédl. „Znamená to ano?“
Pták si povzdechl. „Už letím.“

Sklouzl ze svého bidýlka a vznesl se k noční obloze.

Šprým nabídl Cath rámě a ta se do něj zavěsila. Najednou se jí dýchalo mnohem lépe, a to ji mátlo. Možná jen zbytečně zpánikařila. Tedy... ne, pokud šlo o Královu nabídku k sňatku, ta byla dostatečným důvodem k bezhlavému úprku, ale ohledně svých šatů. Přece jen tolik neškrtily.

Prošli pod zahradními klenbami, růžové keře zmizely v dálce a nahradily je vysoké zelené ploty, v nichž každou chvíli zářily světlušky.

„Doufám, že pochopíte, když vás poprosím o diskrétnost,“ řekla a přála si, aby jí přestalo tak prudce bušit srdce. „Tohle bylo nanejvýš nečekané setkání.“

„Ani by mě nenapadlo poskvrnit sněhobílou pověst dámy. Ale abychom v tom měli jasno – která část naší schůzky by měla zůstat tajemstvím?“ Kradmo ji pozoroval. „Jak jste omdlela na trávníku a já vás hrdinsky přivedl zpátky k vědomí? Nebo jak jsme se bez doprovodu procházeli v zahradách?“ Zamlaskal, jako by ho to pobouřilo. „Anebo když jste řekla, že se vám o mně zdálo a že musím být pěkný zhýralec, pokud doufám, že váš sen nebyl tak nudný, jak tvrdíte?“

Opřela se o jeho paži. „Všechny tyto části?“

Volnou rukou se dotkl jejích prstů a přátelsky ji po nich poklepal. „Bude mi skutečným potěšením tajnůstkářit s vámi, má paní.“

Přeskočili ocas strážného – Noh se jako obvykle opíral o zahradní bránu a spal. Jeho tiché chrápání je provázelo přes půl trávníku.

„Když už sdílíme tajemství,“ řekla, „můžu se zeptat, jak jste provedl tu fintu s Králíkem?“

„Jakou fintu?“

„Však víte. Vytáhl jste ho z Klukova klobouku.“

Šprým se zamračil a ve tváři měl lehce ustaraný výraz. „Přesladvá lady Pinkertonová, sice se neznáme dlouho, ale obávám se, že jste dočista přišla o rozum.“

Podívala se na něj. „Myslíte?“

„Tahat králíka z klobouku – to je nápad!“ Spiklenecky se k ní naklonil a zašeptal: „Něco takového je nemožné.“

Potlačila úsměv a nasadila podobně prohnáný výraz. „Shodou okolností, pane Šprýme, někdy jsem schopná uvěřit až šesti nemožnostem denně, a to ještě před snídaní!“

V tu chvíli se zastavil a zmateně na ni pohlédl.

Po jejím úsměvu nezbylo ani stopy. „Co se děje?“

Přimhouřil oči a prohlížel si ji.

Catherine se nahrbila. „Co?“

„Víte určitě, že se Král nezamiloval právě do vás?“

Chvíli to trvalo, ale když se zasmála, její smích byl nenucený a přirozený. Král se s ní možná chtěl oženit, ale pomyšlení na to, že by ji miloval, spadalo do úplně jiné třídy absurdností.

„Ujišťuji vás, že nikoliv,“ řekla. Pořád se usmívala, i když Šprýma zjevně nepřesvědčila. „Co to má společného s vírou v nemožné?“

„Jen mi připadalo, že něco takového by řekla právě královna,“ odpověděl a znovu jí nabídl rámě. Cath se do něj zavěsila, i když tentokrát váhala o něco déle. „A nemožnosti jsou moje parketa.“

Pohlédla na jeho ostře řezané rysy, na podmalované oči. „Tomu věřím,“ řekla.

Vypadal potěšeně. „Lichotí mi, že si to myslíte, lady Pinkertonová.“

Vstoupili na kamenné kostky dláždící příjezdovou cestu k zámku. Byla plná kočárů, které tu čekaly na urozené dámy a pány. Na druhé straně nádvoří pod hořícími pochodněmi stál

hlouček kočích v livreji; kouřili dýmky a zapáleně o něčem diskutovali. Když uviděli, jak se k nim Cath se Šprýmem blíží, jeden z nich zvolal: „Hej! Co to bylo za povyk?“

„Povyk?“ zeptal se Šprým.

„Poslední půlhodinu se ze zámku ozývá samé sténání a ječení,“ vysvětlil kočí. „Říkali jsme si, jestli ty svíčky třeba nepodpálily celej hrad, když maj tak krátký knoty.“

Šprým mrkl na Catherine, ale ta jen pokrčila rameny. „Nejspíš pozdvížení, které jste způsobil svým vystoupením.“ Potom k nim přijel kočár; na kozlíku vedle kočího seděl velký černý pták. Havran musel letět napřed a zajistit jí odvoz.

Jeden ze tří lokajů, žabák s napudrovanou parukou oblečený do červeného kabátce s dvojřadým zapínáním a zlatými knoflíky, k nim doskákal přes celé nádvoří, aby jí podržel dveře.

Šprým jí pomohl do kočáru. Cath překvapeně zamrkala, když jí při vstupu na druhý schůdek políbil ruku.

Otočila se.

„Aha – málem bych zapomněl!“ Šprým ji pustil a sundal si klobouk. Zatímco rolničky vesele cinkaly, sáhl dovnitř. Vytáhl nějaký chuchvalec, ze kterého se vyklubala dlouhá bílá šňůra. „Tohle patří vám.“

Cath si ji od něj vzala s tázavým výrazem ve tváři. „Co to...“ Zaplapala po dechu. Rukou si rychle sáhla na záda a zmateně šátrala po látce svých šatů. Nahmatala kostice, ano... ale šněrování bylo pryč. Zadní část jejího korzetu byla rozepnutá na šířku dlaně.

Zahořely jí tváře. „Jak?“

Šprým odtančil od kočáru, jako by se bál, že ho udeří, a Cath měla opravdu chuť to udělat. Taková drzost!

Znovu se uklonil, jako by šlo o vystoupení a on právě dokončil poslední číslo.

„Hezký večer, lady Pinkertonová. Doufám, že se vám při cestě domů bude báječně dýchat.“

Catherine, napůl zahanbená a napůl ohromená, se odrazila od posledního schůdku a zavřela za sebou dveře. Kočár zmizel v temné noci.

KAPITOLA OSMÁ

Cath vzbudil až návrat jejích rodičů. Na příjezdové cestě se rozlehl ohlušující klapot koňských kopyt, který připomínal tlumené údery mořských vln bijících o břeh. Nevěděla, kolik je hodin, ale když vyhlédla z okna, venku byla pořád tma. Zachumlala se do přikrývek a přitáhla si přehoz až k nosu. Byla rozespálá a vědomí jí halil mlžný opar. Jako by ji svíraly ospalé úponky vzdáleného snu a neviditelné paže ji pokládaly na lože poseté růžovými lístky. Cítila prsty dotýkající se její tváře. Polibky zasypávající její obnažené hrdlo.

Povzdechla si a propnula nohy pod teplou peřinou.

Mlha se pomalu rozestoupila – a vtom ho uviděla. Rozcuchané černé vlasy. Jantarově zlaté oči. Šibalský úsměv a dolíčky ve tvářích...

Prudce otevřela oči a cítila, jak se jí po kůži rozlévá horko.

Zdálo se jí o šaškovi.

Už zase!

Potom uslyšela, jak se vstupní dveře rozlétly, a temnou noc rozčísł matčin ostrý hlas. Zjevně byla rozrušená. Catherine se otřásla. Zlobila se, že Cath odjela domů, aniž se o tom zmínila, anebo protože k nabídce k sňatku nakonec nedošlo?

Možná... jen možná... Král požádal o ruku nějakou jinou dívku.

Náhly záblesk naděje jí dodal sílu, a tak odhodila přikrývku a pohlédla k temným nebesům postele. Zalapala po dechu.

Tentokrát to nebyl citronovník, ale růže. Byly bílé jako labutí peří a jejich trnité stonky obtáčely pelest postele, jako by ji chtěly